

МОРГАН РАЙС

ЗАВДАННЯ ГЕРОІВ

КНИГА №1 У ЧАРІВНОМУ КІЛЬЦІ

У Чарівному Кільці

Морган Райс
Завдання Героїв

«Lukeman Literary Management Ltd»

2012

Райс М.

Завдання Героїв / М. Райс — «Lukeman Literary Management Ltd», 2012 — (У Чарівному Кільці)

«Хлопець стояв на найвищому пагорбі нижньої країни у Західному Королівстві Кільця, дивлячись на північ, споглядаючи схід сонця. Перед ним чередою долин та вершин розкинулися розлогі зелені пагорби, подібні до верблюжих горбів. Яскраві помаранчеві промені першого сонця затримувалися та виблискували у ранковому тумані, надаючи світлу магії, яка відповідала настрою хлопця. Він рідко вставав так рано або заходив так далеко від дому та ніколи не піднімався так високо, знаючи, що це викличе гнів його батька. Але цього дня він не думав про це. Цього дня він знехтував мільйонами правил та обов'язків, які гнітили його усі чотирнадцять років життя. Цей день був іншим. У цей день до нього прийшла доля...»

Содержание

Про Морган Райс	7
Вибрані відгуки	8
Розділ перший	10
Розділ другий	17
Розділ третій	24
Розділ четвертий	30
Розділ п'ятий	35
Розділ шостий	39
Кінець ознакомительного фрагмента.	44

Морган Райс

Завдання Героїв

Copyright © 2012 by Morgan Rice

Усі права захищено. Крім випадків, дозволених Законом про авторське право 1976 року (Copyright Act of 1976), жодна частина цієї публікації не може бути відтворена, поширена або передана жодним чином та жодним способом, а також не може зберігатися у базі даних чи системі пошуку інформації без попереднього дозволу автора.

Ця електронна книга ліцензована лише для вашого особистого задоволення. Ця е-книга не може бути продана чи передана іншим людям. Якщо ви бажаєте поділитися цією книгою з іншою особою, будь ласка, купіть додатковий примірник для кожного отримувача. Якщо ви читаете цю книгу та не купували її або її не було куплено виключно для вашого користування, будь ласка, поверніть її та купіть ваш власний примірник. Дякуємо за повагу до важкої праці цього автора.

Це художній твір. Імена, персонажі, підприємства, організації, місця, події та пригоди є продуктом уяви автора або використовуються вигадано. Будь-яка схожість з реальними людьми, живими чи мертвими, є абсолютно випадковою.

Jacket image Copyright RazoomGame, використовується по ліцензії Shutterstock.com.

Про Морган Райс

Морган Райс – найкасовіший автор “ЩОДЕННИКІВ ВАМПИРА”, серії книг для молоді, що наразі складається з одинадцяти книг; серії бестселлерів “ТРИЛОГІЯ ВИЖИВАННЯ”, постапокаліптичного трилера, який наразі складається з двох книг та найпопулярнішої фентезійної серії “ЧАРІВНЕ КІЛЬЦЕ”, що на даний час складається з тринадцяти книг.

Книги Морган Райс доступні у аудіо-форматі та друкованому вигляді. Її книги перекладені на німецьку, французьку, італійську, іспанську, португальську, японську, китайську, шведську, голландську, турецьку, угорську, чеську та словацьку мови (та перекладаються на інші мови).

ПЕРЕТВОРЕНИЙ (Перша книга у “Щоденниках вампіра”), АРЕНА ОДИН (перша книга “Трилогії виживання”) та ЗАВДАННЯ ГЕРОЇВ (перша книга “Чарівного кільця”) доступні для безкоштовного завантаження!

Морган рада чути своїх читачів, і ви завжди можете зайти на www.morganricebooks.com, аби приєднатися до email-розсилки, отримати безкоштовну книгу, подарунки, завантажити безкоштовний додаток, прочитати останні новини, приєднатися у Facebook і Twitter та залишатися на зв'язку!

Вибрані відгуки

“Яскраве фентезі, що влітає елементи таємничості та інтриги у свою сюжетну лінію. “Завдання героїв” – це книга про відвагу та про усвідомлення свого життєвого призначення, що веде до зростання, зрілості та досконалості.... Для тих, хто шукає змістовних фентезійних пригод, героїв, механізмів та дії, книга приготувала енергійний коктейль подій, які розкривають еволюцію Тора від мрійливої дитини до молодого чоловіка, який зустрічає на своєму шляху неймовірні перепони.... Лише початок того, що обіцяє бути визначною серією книг для молоді”.

Midwest Book Review (Д. Донован, оглядач е-книг)

“ЧАРІВНЕ КІЛЬЦЕ має всі інгредієнти для миттєвого успіху: змови, контрзмови, таємниці, доблесних лицарів та квітучі стосунки, переплетені з розбитими серцями, обманом та зрадою. Воно розважатиме вас годинами та задовольнить читачів будь-якого віку. Рекомендується для постійної бібліотеки усіх читачів фентезі”.

– Books and Movie Reviews, Роберто Маммос

“Чудове розважальне фентезі Райс [ЧАРІВНЕ КІЛЬЦЕ] має класичні риси жанру – сильний настрій, натхненний стародавньою Шотландією та її історією, та гарне відчуття придворних інтриг”.

– Kirkus Reviews

“Мені сподобалось, як Морган Райс побудувала образ Тора та світ довкола нього. Пейзажі та створіння у книзі описані просто чудово... Мені сподобався [сюжет]. Він був короткий та приємний.... У книзі присутня правильна кількість другорядних персонажів, так що я не заплуталась. Там були і пригоди, і хвилюючі моменти, але події розвивались не надто гротескно. Книжка буде ідеальною для підлітків... Там є початок чогось надзвичайного...”

– San Francisco Book Review

“У цій насиченій подіями книзі, яка є першою у надзвичайній серії “Чарівне кільце” (яка наразі складається з 14 книг), Райс знайомить читачів з 14-річним Торгріном, “Тором” МакЛеодом, який мріє долучитися до Срібного легіону, лицарської еліти на службі короля.... Райс має добротний стиль, а її перша книга інтригує”.

– Publishers Weekly

“[ЗАВДАННЯ ГЕРОЇВ] читається легко та швидко. Кінці розділів написані так, що вам хочеться прочитати, що ж буде далі. У книзі зустрічаються помилки, а деякі імена переплутані, але це не відволікає від розповіді. Закінчення книги пробудило в мене бажання негайно отримати наступну, що я і зробила. Усі дев'ять книг із серії “Чарівне кільце” можна придбати у магазині Kindle, а “Завдання героїв” розповсюджується безкоштовно! Якщо ви підшукуєте щось легке та забавне на час відпустки, ця книга прекрасно з цим справиться”.

– FantasyOnline.net

“Непросто жити голові, яка носить корону”.
Вільям Шекспір
“Генрі IV”, частина II

Розділ перший

Хлопець стояв на найвищому пагорбі нижньої країни у Західному Королівстві Кільця, дивлячись на північ, споглядаючи схід сонця. Перед ним чередою долин та вершин розкинулися розлогі зелені пагорби, подібні до верблюжих горбів. Яскраві помаранчеві промені першого сонця затримувалися та виблискували у ранковому тумані, надаючи світлу магії, яка відповідала настрою хлопця. Він рідко вставав так рано або заходив так далеко від дому та ніколи не піднімався так високо, знаючи, що це викличе гнів його батька. Але цього дня він не думав про це. Цього дня він знехтував мільйонами правил та обов'язків, які гнітили його усі чотирнадцять років життя. Цей день був іншим. У цей день до нього прийшла доля.

Хлопець, який був Торґріном Західного Королівства Південної провінції клану МакЛеод, відомий серед своїх друзів просто як Тор, був найменшим та найменш улюбленим серед чотирьох братів. Тор не спав усю ніч у передчутті цього дня. Він крутився туди і сюди, очікуючи коли зійде сонце. Такий день трапляється раз на декілька років, і якби він змарнував його, він би застряг у цьому селі, приречений пасти батькову отару до кінця своїх днів. Він не міг цього допустити.

День призову. Це був єдиний день, коли Королівська Армія їздила по провінціях та відбирала добровольців для Королівського Легіону. Скільки він себе пам'ятав, Тор завжди мріяв про це. Для нього життя означало одну річ: долучитися до Срібла, елітного Королівського підрозділу лицарів, спорядженого у найкращі обладунки та забезпеченого кращою зброєю. Але для того, щоб зробити це, спочатку потрібно було потрапити до Легіону, який приймав юнаків від чотирнадцяти до дев'ятнадцяти років. І якщо ти не був шляхетного роду або сином видатного воїна, в тебе не було іншого шляху увійти в Легіон.

День Призову був тим єдиним винятком, тією рідкісною подією, що траплялась раз на декілька років, коли люди короля прочісували його землі у пошуках нових рекрутів. Усі знали, що буде обрано мало простолюдинів і ще менше насправді потраплять до Легіону.

Тор пильно вдивлявся у горизонт, намагаючись побачити будь-які ознаки руху. Він знав, що Срібло поїде цією, єдиною дорогою до його села, і він хотів бути першим, хто зустріне їх. Довкола нього юрилася отара овець, яка драгувала його своїм хоровим меканням. Він був змушений відігнати її нижче по схилу, де пасовище було соковитішим. Тор намагався заглушити звук та запах. Він мав сконцентруватися.

Єдине, що допомагало йому витримати ці роки випасання отари, прислужування батьку та старшим братам, коли про нього турбувалися найменше, а питали найбільше, це була ідея, що одного дня він покине це місце. Одного дня, коли приїде Срібло, він здивує усіх, хто недооцінював його та буде обраний. Одним помахом він зійде на їхню карету та скаже “до побачення” усьому цьому.

Торів батько, звісно, ніколи серйозно не розглядав його як кандидата до Легіону – фактично, він ніколи не розглядав його як кандидата будь-куди. Замість цього він присвятив свою любов та увагу трьом старшим братам Тора. Найстаршому було дев'ятнадцять, а кожен наступний був на рік молодшим попереднього. Таким чином Тор був більш як на три роки молодшим за найменшого з них. Можливо, тому що вони були ближче за віком, а, може, тому що вони були схожі між собою і зовсім не схожі на Тора, але вони міцно трималися один одного, заледве помічаючи існування Тора.

Ба, гірше, вони були вищі, ширші та сильніші від нього. І Тор, хоча і знав, що він не низький зростом, тим не менше почувався серед них маленьким та незграбним. Його батько не зробив нічого, щоб виправити це. Навпаки, здається, йому це підходило – використовувати Тора, щоб випасати отару та гострити зброю, поки його брати будуть тренуватися. Про це ніколи не казали вголос, але усім було зрозуміло, що Тор проведе своє життя на підхваті, змушений

споглядати, як його брати досягають вершин. Його доля, у розумінні батька та братів, полягала у тому, щоб залишитись тут, поглинутим своїм селом, та надавати своїй родині допомогу, якої вона потребуватиме.

Як це не було дивно, Тор відчував, що його брати бачать у ньому загрозу. Можливо, навіть ненавидять його. Тор міг бачити це у кожному їхньому погляді, кожному жесті. Він не розумів чому, але він викликав у них якийсь дивний острах та заздрість. Можливо, тому що він був не такий, як вони, виглядав не так, як вони та не мав їхньої манірності. Він навіть одягався не так, як вони; його батько віддавав усе найкраще – пурпурове та багряне вбрання – його братам, залишаючи Тору лише грубе лахміття.

Однак, Тор зумів якнайкраще використати те, що мав: підперезав свою одяжину поясом, та, оскільки зараз на дворі стояло літо, обрізав рукави, дозволяючи вітру лоскотати свої засмагли руки. Його сорочка поєднувалася з грубими льняними штанами – його єдиною парою, та мештами, зробленими з найгіршої шкіри, які прикривали його гомілки. Він дуже старався, але таки зробив справне взуття з такої погані шкіри. Це був типовий одяг пастуха.

Але його поведінка не була типовою. Тор стояв високий і худий, з гордою щелепою, благородним підборіддям, високими вилицями та сірими очима, схожий на колишнього воїна. Пряме, каштанове волосся падало пасмами за вуха, а його очі виблискували як піскарі під сонячним промінням.

Торові брати матимуть право гарно виспатися цього ранку, ситно поїсти і відправляться на Відбір з найкращою зброєю та з благословенням батька. А йому навіть не буде дозволено відвідати Відбір. Одного разу він намагався підняти це питання. Але нічого не вийшло. Його батько безцеремонно перервав розмову, і Тор зупинив свої намагання. Це було просто нечесно.

Тор був сповнений рішучості відкинути долю, яку приготував йому батько. При першій появі королівської процесії він кине́ться назад до свого будинку та заявить про себе людям Короля – подобатиметься це його батьку чи ні. Він прийматиме участь у відборі на рівні з іншими. Батько не зможе спинити його. Від цієї думки йому звело шлунок.

Перше сонце піднялось вище, і тоді друге сонце, м'ятно-зелене, почало сходити, додаючи світла пурпуровому небу. Тор побачив їх.

Він стояв прямо, немов заворожений. Там, на горизонті, з'явилися перші химерні обриси кінного екіпажу, який своїми колесами здіймав клуби диму. Його серце забилося частіше, коли він побачив наступний екіпаж, потім ще один... Навіть звідси золоті карети виблискували на сонці, подібно до срібнобоких риб, коли ті вискакують з води.

Коли він нарахував дванадцять з них, він не міг більше чекати. В його грудях билося серце. Вперше у житті забувши про свою отару, Тор розвернувся та побіг вниз по схилу, не збираючись зупинитися допоки не зробить себе відомим.

* * *

Тор мчав вниз по пагорбу на одному диханні, минаючи дерева, які дряпали його своїм гіллям. Він вибіг на галявину і побачив перед собою своє рідне село: сонне поселення, яке складалося з одноповерхових вибілених глиняних хаток з солом'яними дахами. Тут жили кілька десятків сімей. З димарів йшов дим, бо більшість селян вставали рано, щоб приготувати собі сніданок. Це було ідилічне місце, достатньо далеке – щоб дістатися сюди потрібен цілий день їзди – від королівського двору, щоб втримати подорожніх. Це було всього лише звичайне сільське господарство на межі Кільця, одне з коліщаток у механізмі Західного Королівства.

Тор пробігав останній відтинок шляху до сільської площі, розкидаючи довкола себе багнюку. Кури й собаки розбігалися перед ним, а стара жінка, що сиділа коло своєї хати перед казаном з киплячою водою, засичала на нього.

“Повільніше, хлопче!” – завершала вона, коли він напустив пилу в її багаття, пробігаючи повз.

Але Тор не сповільнювався – ані через неї, ані через будь-кого ще. Він звернув з однієї вулички, потім з іншої, звертаючи на шлях, який він знав напам’ять, поки не добіг до дому.

Це був маленький, непоказний будиночок, такий же як і всі інші, з побіленими глиняними стінами та похилим солом’яним дахом. Як і у більшості інших будинків, його єдина кімната була розділена: у одній половині спав батько, а в іншій троє Торових братів. Але, цей будиночок мав одну особливість – на задньому дворі був прилаштований невеличкий курник, і саме у ньому спав Тор. Спочатку він спав разом зі своїми братами, але з часом вони стали жадібнішими та попросили його залишити кімнату. Тору було боляче, але тепер він насолоджувався своїм власним простором, подалі від їхньої присутності. Це лише підтверджувало той факт, що він був вигнанцем у власній родині.

Тор підбіг до вхідних дверей та увірвався до будинку.

“Батьку!” – прокричав він, задихаючись. “Срібло! Вони йдуть!”

Його батько та троє братів сиділи, нахилившись над столом, та снідали, вже вдягнені у свій найкращий одяг. Після цих слів, вони схопилися та повибігали з хати на дорогу.

Тор пішов за ними. Усі стояли, вдивляючись у горизонт.

“Я нікого не бачу”, – сказав Дрейк, найстарший з братів, своїм глибоким голосом. Широкоплечий, короткострижений, як і його брати, з коричневими очима та тонкими, зневажливими губами, він як звично зверхньо подивився на Тора.

“І я не бачу”, – повторив Дрос, усього на рік молодший за Дрейка, який завжди приймав його бік.

“Вони йдуть!” – прокричав Тор. “Клянусь!”

Батько розвернувся до нього та схопив за плечі.

“Звідки ти знаєш?” – запитав він.

“Я бачив їх”.

“Як? Звідки?”

Тор хвилювався, батько впіймав його. Звісно, він знав, що єдиним місцем, з якого Тор міг побачити їх, була вершина того пагорбу. Тор не знав що відповісти.

“Я... піднявся на пагорб”

“З отарою? Ти знаєш, що їм не можна заходити так далеко”.

“Але сьогодні особливий день. Я мав це побачити”.

Батько сердито опустив погляд.

“Негайно йди у дім та дістань мечі своїх братів та відполіруй їх, щоб вони виглядали якнайкраще до приходу людей Короля”.

Закінчивши з Тором, батько розвернувся до братів, які стояли на дорозі, шукаючи поглядами королівських гостей.

“Як гадаєте, вони виберуть нас?” – спитав Дарс, наймолодший з трьох та на три повних роки старший за Тора.

“Було б нерозумно, якби не вибрали”, – відповів батько. “Цього року в них недобір. В них не вистачає людей, інакше вони б не приїжджали сюди. Просто стійте рівно, усі троє, тримайте ваші підборіддя високо, груди вперед. Не дивіться їм прямо в очі, але і не ховайте погляд. Будьте сильними та впевненими. Не виказуйте слабкості. Якщо ви хочете бути у Королівському Легіоні, ви повинні діяти, наче ви вже там”.

“Так, батьку”, – одноголосно відповіли усі троє.

Він повернувся та поглянув на Тора.

“Ти досі тут?” – запитав він. “Йди в дім!”

Тор стояв. Його голова розривалася. Він не хотів послухатися свого батька, але він мав поговорити з ним. Його серце калатало. Він вирішив, що найкраще буде, якщо він підкориться, принесе мечі, але потім поговорить з батьком.

Тор помчав до будинку, а через нього до сараю, де зберігалася зброя. Він знайшов три мечі своїх братів, кожен з яких був витвором мистецтва, увінчаний рукояткою зі щирого срібла. Це були цінні подарунки, на які батько трудився роками. Він узяв усі три, як завжди здивований їхньою вагою, і вибіг з ними назад.

Він підбіг до своїх братів, видав кожному по мечу та розвернувся до батька.

“А відполірувати?” – спитав Дрейк.

Батько повернувся та несхвально поглянув на Тора, але Тор заговорив першим.

“Батьку, будь ласка. Мені треба з тобою поговорити!”

“Я сказав тобі відполірувати”.

“*Будь ласка, батьку!*”

Батько озирнувся, роздумуючи. Напевне, він побачив серйозність обличчя Тора, бо все-таки відповів: “Що?”

“Я хочу, щоб мене розглянули. З іншими. До Легіону”.

Його брати зайшлися сміхом, а його обличчя почервоніло.

Але батько не сміявся. Навпаки, він став ще похмуріше.

“Ти впевнений?” – спитав він.

Тор впевнено ствердно кивнув головою.

“Мені чотирнадцять. Я маю право”.

“Чотирнадцять – це мінімум”, – зневажливо кинув Дрейк через плече. – “Якщо вони візьмуть тебе, ти будеш наймолодшим. Ти думаєш вони віддадуть перевагу тобі переді мною, який на п'ять років старший?”

“Який же ти нахабний”, – сказав Дарс. – “Ти завжди таким був”.

Тор повернувся до них. “Я не вас питаю”, – заперечив він.

Він повернувся назад до батька, який все ще хмурився.

“Батьку, будь ласка”, – благав він. – “Дай мені шанс. Це все, що я прошу. Я знаю, що я молодий, але я покажу себе, з часом”.

Батько похитав головою.

“Хлопче, ти не солдат. Ти не такий, як твої брати. Ти пастух. Твоє життя тут. Зі мною. Ти виконуватимеш свої обов'язки і виконуватимеш їх добре. Не замрійся. Прийми своє життя і навчися його любити”.

Тор відчув, як розривається його серце, а життя руйнується прямо на очах.

“*Ні*”, – подумав він. – “*Цього не може бути*”.

“Але, батьку...”

“Мовчати!” – батьків крик прорізав повітря. – “Досить з тебе. Вони вже йдуть. Відійди з дороги і думай над своєю поведінкою, допоки вони тут”.

Батько підійшов і однією рукою відштовхнув Тора у бік, наче він був небажаним предметом. Його міцна долоня обпекла груди Тора.

Здійнявся великий гуркіт, і селяни повибігали зі своїх домівок і вишикувалися уздовж вулиць. Зростаюча хмара диму віщувала колону, і скоро вона приїхала – дюжина кінних екіпажів, що гуркотіла подібно до великого грому.

Вони увійшли у місто несподівано та зупинились біля будинку Тора. Коні гарцювали на місці та фиркали. Хмара пилу довго висіла в повітрі, і Тор з хвилюванням намагався розгледіти їхні обладунки та зброю. Він ніколи не був так близько до Срібла, і його серце важко билося.

Солдат з головного коня спішився. Ось він, справжнісінький член Срібла, захищений блискучою кольчугою, з довгим мечем на поясі. Виглядало, що він вже розміняв четвертий

десяток, справжній чоловік, з щетиною на обличчі, шрамами на щоці та зламаним під час битви носом. Це був найміцніший чоловік, якого Тор коли-небудь бачив, удвічі ширший за інших. Вираз його обличчя говорив, що він тут головний.

Солдат зістрибнув на брудну дорогу, його шпори брязкнули, і він наблизився до шеренги хлопців.

Десятки хлопців стояли по стійці смиренно, сповнені надії. Вступ до Срібла означав життя честі, битв, визнання, слави, не кажучи вже про землі, титули та багатства. Він означав найкращу наречену, найкращі землі та життя у славі. Він означав честь для всієї родини. І вступ до Легіону був першим кроком.

Тор вивчав поглядом великі золоті екіпажі, він знав що лиш вони здатні вмістити багато рекрутів. Це було велике королівство, і вони мали відвідати багато містечок. Він глитнув, розуміючи, що його шанси навіть менші, ніж він думав до цього. Він мав перемогти усіх інших хлопців, багато з яких були добрими бійцями, а також своїх власних братів. Раптом він відчув свою слабкість.

Тор заледве дихав, коли дивився як солдат мовчки ходить, оглядаючи ряди претендентів. Він почав з дальнього кінця вулиці, а потім рухався по колу. Звичайно, Тор знав усіх інших хлопців. Він також знав, що деякі з них насправді не хотіли, щоб їх вибрали, хоча цього хотіли їхні родини. Вони боялися, що з них не вийде гарних солдатів.

Приниження спалювало Тора зсередини. Він відчував, що має таке само право бути обраним, як і будь хто з них. Лише той факт, що його брати були старші, більші та сильніші за нього не означав, що він не повинен мати права стояти і бути обраним. Він ненавидів свого батька, і мало не виліз із власної шкіри, коли солдат наблизився.

Солдат вперше спинився перед його братами. Він оглянув їх з голови до п'ят і, здається, був вражений. Він підійшов, схопив одну з їхніх піхов та смикнув її, наче хотів перевірити наскільки міцно вона трималася.

Він посміхнувся.

“Ти ще не використовував свій меч у битві, чи не так?” – спитав він Дрейка.

Вперше у своєму житті Тор побачив як Дрейк нервує. Дрейк глитнув.

“Ні, мій сеньйоре. Але я використовував його багато разів на практиці, і я сподіваюсь...”

“На *практиці!*”

Солдат зайшовся сміхом і розвернувся до інших солдатів, які теж реготали.

Дрейк почервонів як буряк. Вперше Тор бачив Дрейка ображеним, зазвичай це він ображав інших.

“Добре, тоді я обов'язково передам нашим ворогам, щоб вони боялися тебе – того, хто застосовував свій меч *на практиці!*”

Солдатська юрба знов здійнялася реготом.

Солдат звернувся до інших братів Тора.

“Три хлопчики з одного лотка”, – промовив він, потираючи щетину на підборідді. – “Це може стати у нагоді. Ви усі гарного розміру. Хоча, непереверені. Вам потрібно буде багато тренуватися, якщо ви пройдете відбір”.

Він зупинився.

“Думаю, ми знайдемо місце”.

Він кивнув у сторону заднього фургону.

“Ідіть туди, і швидко. Поки я не змінив свою думку”.

Торові брати побігли до фургону, сяючи від щастя. Тор помітив, що його батько теж дуже радий.

Але він був дуже засмучений.

Солдат розвернувся та попрямував до іншого дому. Тор не міг більше стримуватися.

“Сер!” – вигукнув він.

Його батько суворо подивився на нього, та Тора це більше не хвилювало.

Солдат зупинився та повільно повернувся до Тора.

Тор зробив два кроки вперед, його серце билосся, і він виставив свої груди уперед, наскільки міг.

“Ви не розглянули мене, сер” – сказав він.

Ошелешений солдат дивився на Тора, наче це був невдалий жарт.

“Хіба?” – спитав він та зареготав.

Його люди теж зайшлися сміхом. Але Тор не здавався. Це була його мить. Зараз або ніколи.

“Я хочу вступити до Легіону!” – заявив Тор.

Солдат підійшов до Тора.

“А ти знаєш?..”

Здається, він тішився.

“Тобі, хоча б, чотирнадцять років виповнилося?”

“Так, сер. Два тижні тому”.

“Два тижні тому!”

Солдат засміявся, засміялись і його люди позаду.

“В такому випадку наші вороги, напевне, повинні тремтіти від одного твого вигляду”.

Тор палав від приниження. Він мав щось зробити. Він не міг дозволити, щоб на цьому все закінчилося. Солдат розвернувся, щоб піти, але Тор просто не міг дозволити цьому статися.

Тор зробив крок уперед і прокричав: “Сер! Ви робите помилку!”

Над юрбою піднявся жакливий гомін, а солдат знов зупинився та почав розвертатися.

Тепер він був сердитим.

“Іди додому, дурню” – сказав Торів батько, штовхаючи його за плече.

“Не підуй!” – зойкнув Тор, скидаючи батькову руку порухом плеча.

Солдат підійшов до Тора, а його батько відступив.

“Тобі відоме покарання за образу Срібла?” – спитав солдат.

Серце Тора виривалося з грудей, але відступати було пізно.

“Будь ласка, пробачте його, сер”, – вступився за нього батько. – “Він ще маленька дитина, і...”

“Я не з тобою говорю”, – відрізав солдат. Його спопеляючий погляд змусив Торового батька відвернутися.

Солдат знов звернувся до Тора.

“Відповідай!” – крикнув він.

Тор глтинув, йому відібрало мову. Він уявляв це собі зовсім не так.

“Образити Срібло – це образити самого Короля”, – промукав Тор, повторюючи раніше вивчені слова.

“Так”, – відповів солдат. – “А це означає, що я можу призначити тобі сорок ударів бато-гом”.

“Я не хотів вас образити, сер”, – сказав Тор. – “Я лише хочу, щоб мене обрали. Будь ласка. Я мріяв про це усе своє життя. Будь ласка. Дозвольте мені приєднатися до вас”.

Солдат подивився на нього, і його обличчя пом’якшало. Після паузи він похитав головою.

“Хлопче, ти ще молодий. В тебе велике серце. Але ти не готовий. Приходь до нас, коли виростеш”.

З цими словами він розвернувся та поспішив до свого коня, лише ковзнувши поглядом по інших хлопцях.

Пригнічений Тор дивився як колона від’їжджає – так само швидко, як і приїхала.

Останнє, що побачив Тор – це своїх братів, які сиділи в останній кареті та дивились на нього зневажливо та насмішливо. На його очах вони від’їжджали до кращого життя.

Тору здавалося, що він зараз помре.

Ажіотаж довкола нього згасав, і селяни почали розходитися по домівках.

“Ти хоч розумієш, яку дурницю ти утнув?” – гаркнув батько, схопивши Тора за плечі. – “Ти розумієш, що міг звести нанівець шанси твоїх братів?”

Тор різко скинув батькову руку. Батько відступив і відважив йому ляпаса.

Тор відчув опік удару та розлючено подивився на батька. Вперше в житті йому захотілось відповісти батькові ударом на удар. Але він стримався.

“Іди приведи назад мою отару. Негайно! А коли повернешся, не чекай, що я дам тобі їсти. Сьогодні ти не їстимеш. І добре подумай над тим, що ти зробив”.

“Можливо, я взагалі не повернусь!” – прокричав Тор, тікаючи з дому у напрямку пагорбів.

“Тор!” – покликав його батько. Кілька селян, які ще не розійшлися, стояли на дорозі та спостерігали за цим дійством.

Тор біг з усіх сил, намагаючись відбігти від цього місця якомога далі. Він навіть не помічав, що плаче, але сльози заливали його лице. Мрія його життя була зруйнована.

Розділ другий

Тор декілька годин бродив поміж пагорбів, аж поки не присів, схрестивши руки на ногах, вдивляючись у горизонт. Він бачив, що карети зникли, але хмари пилу ще довго продовжували висіти у повітрі.

Вони більше не прийдуть. Тепер він був приречений залишитись у цьому селі на роки, очікуючи на інший шанс, якщо він взагалі коли-небудь трапиться. Якщо його батько дозволить цьому статися. Тепер він буде жити лише зі своїм батьком і, напевне, побачить усю силу батьківського гніву. Він продовжуватиме бути прислугою в свого батька. Йтимуть роки, і він стане точно таким же, як і його батько – житиме своїм дрібним, непримітним життям. В той час як його брати здобуватимуть славу та визнання. Всередині Тора все кипіло від приниження. Це не було життя, яке він хотів би жити. Він знав це.

Тор ламав голову над тим, як змінити цю ситуацію. Але не міг нічого придумати. Життя видало йому саме таку карту.

Просидівши кілька годин, він понуро піднявся і почимчикував назад по вже знайомих йому пагорбах. Він піднімався все вище і вище. Звичайно, він повернувся до своєї отари, на високий пагорб. Коли він піднімався, перше сонце впало за хмари, а друге досягло своєї вершини, надаючи небу зеленкуватого відтінку. Тор неквапливо зняв ремінь, який був добряче зношений за роки свого використання. Він засунув руку у сумку, прив'язану до стегна, і намацав свою колекцію камінців: один гладкіший за інший, відібрані з місцевих струмків. Іноді він кидав ними по птахам, іноді – по гризунам. Цю звичку він мав вже багато років. Спочатку він ніяк не міг поцілити. Але одного разу він вразив рухливу мішень. З тих пір його приціл був точним. Тепер метання каміння стало частиною його життя, і це допомагало йому вивільняти частину гніву. Його брати могли пробити мечем колоду, але вони ніколи б не змогли вразити летючого птаха за допомогою камінця.

Тор бездумно поклав камінець на пращу, відтягнув її та метнув з усієї сили, уявляючи, що він стріляє у власного батька. Він поцілів у гілку далекого дерева, яка зламалася від удару. Він зрозумів, що може вбити тварин, якщо гатитиме по них та перестав цілитися у живих істот, не бажаючи їм лиха. Тепер його мішенями стали гілки. Звичайно, якщо лисиця не підбігала до його отари. З часом лисиці зрозуміли, що від Тора слід триматися подалі, і його отара почувалася найбезпечнішою з села.

Тор подумав про своїх братів, і його кров закипіла. Після дня їзди, вони мали б приїхати до Королівського Двору. Він просто бачив це. Він бачив, як їх під фанфари зустрічають якнайкраще вдягнені слуги. Воїни вітають їх. Члени Срібла. Їх приймуть, дадуть місце для проживання у казармах Легіону, дозволять тренуватися на Королівських полях, використовуючи найкращу зброю. Кожен буде призначений зброєносцем відомого лицаря. Одного дня вони самі стануть лицарями, отримають власних коней, власний герб та власного зброєносця. Їх запрошуватимуть на усі фестивалі, вони будуть обідати за Королівським столом. Це було чарівне життя. І воно вислизнуло з його рук.

Тор відчув себе фізично хворим і намагався випхати усі ці думки зі своєї голови. Але не міг. Частина його ества, десь глибоко всередині, кричала на нього. Вона казала йому, що не треба здаватися, що на нього чекає краща доля, ніж ця. Він не знав, що це було. Він відчував, що він інший. Можливо, навіть особливий. Що ніхто його не розуміє. І що всі вони недооцінюють його.

Тор досяг найвищого пагорбу та побачив свою отару. Вона була добре навчена і досі трималася купи, переміщуючись у пошуках свіжої трави. Він почав рахувати їх за червоними відмітками, які він лишив в них на спинах. Закінчивши, він завмер. Не вистачало однієї вівці.

Він перерахував знову. І знову. Він не міг повірити: однієї вівці не вистачало.

Тор ніколи раніше не губив овець, і батько нізачо йому цього не пробачить. Більше того, йому було гидко думати про те, що одна з його овець залишилася сам-на-сам з дикою природою. Він не міг бачити, як страждає невинне створіння.

Тор вибіг на вершину пагорба і почав шукати її поглядом, поки не знайшов, на відстані кількох пагорбів: одинока вівця з червоною міткою на спині. Вона була одна серед дикого лісу. Його серце опустилося, коли він зрозумів, що вівця не просто втекла, а серед усіх напрямків обрала західний, напрямок Темного Лісу.

Тор глитнув. Темний Ліс був забороненим місцем – не лише для овець, але й для людей. Він був за межами села, і з часу, коли він навчився ходити, Тор знав, що туди краще не соватися. І він ніколи цього не робив. Згідно легенди, кожний, хто потрапить туди – приречений на загибель, адже непролазні хащі лісу кишіли хижими тваринами.

Тор дивився на небо, яке темніло, та вагався. Він не міг дозволити своїй вівці піти. Він порахував, що, якщо рухатиметься швидко, зможе повернути її.

Він озирнувся останній раз та побіг, прямуючи на захід, до Темного Лісу. Над ним збиралися густі хмари. Він відчував слабкість, однак ноги несли його самі. Він відчував, що не може повернутися, навіть якщо захоче.

Це було схоже на забіг у жахливому сні.

* * *

Тор пробіг декілька пагорбів, не зупиняючись, та опинився під густим склепінням Темного Лісу. Стежки закінчувались там, де починався ліс, і він забіг на непозначену територію. Під його ногами хрускотіло соковите літнє листя.

Щойно він опинився у лісі, його охопила темрява. Величезні сосни перекривали сонячне проміння. Тут було холодніше. Він відчув, як його беруть дрижаки. Не тільки від темряви чи холоду – це було щось інше... Щось, що він не міг назвати. Це було відчуття... що за ним хтось спостерігає.

Тор підвів погляд на старезні гілки: кострубаті, товщі від нього самого, вони похитувались та поскрипували на пронизливому вітрі. Він не зайшов у ліс і на п'ятдесят кроків, коли почув дивні тваринні звуки. Він розвернувся і зрозумів, що вже не бачить місця, де він зайшов. Йому здалося, що виходу вже нема. Він хвилювався.

Темний Ліс завжди знаходився на периферії містечка та на периферії Торової свідомості, це було щось глибоке та містичне. Жодний пастух, який губив вівцю у лісі, ніколи не наважувався піти за нею. Навіть його батько. Розповіді про це місце були надто темними, надто однозначними.

Але цей день був інший, обставини цього дня змусили його пустити усі забобони по вітру. Частина його ества бажала розсунути межі, відійти від дому якнайдалі, і дозволити життю повести його куди бачать очі.

Він наважився піти далі, потім зупинився, не впевнений якою дорогою піти. Він помітив відмітки – поламані гілки, де могла пройти його вівця, та звернув у цьому напрямку. Через деякий час він знову повернув.

Ще через годину він безнадійно загубився. Він намагався згадати напрямок, з якого він прийшов, але більше не був упевнений. Неприємне відчуття з'явилося в його шлунку, але він подумав, що єдина можливість вийти – це йти уперед, і тому продовжив свій шлях.

Віддаля, Тор побачив промінь сонця і вирішив роздивитися його ближче. Підійшовши, він застряг на краю невеличкої галявини, немов вкопаний – він не вірив своїм очам.

Спиною до Тора, вдягнений у довгу, атласну мантію, там стояв чоловік. Ні, не чоловік – Тор відчував, що це щось інше. Можливо, друїд. Він стояв високий і стрункий, голова його була накрита капюшоном; стояв зовсім нерухомо, наче він був не від світу цього.

Тор не знав, що робити. Він чув про друїдів, але ніколи їх не зустрічав. Судячи по знакам на його мантії, вишуканому позолоченому оздобленню, це був не просто друїд – то були королівські позначки, Королівського Двору. Це не вкладалося у Торувій макітрі. Що може тут робити королівський Друїд?

Здається, пройшла ціла вічність, поки Друїд повільно повернувся обличчям до Тора. І коли він розвернувся, Тор упізнав його. В нього перехопило подих. Це було одне з найвизначніших обличчя королівства: особистий Друїд Короля. Аргон, багатовіковий радник королів Західного Королівства. Що він робив тут, вдалині від королівського двору, усередині Темного Лісу – це була загадка. Тор запитав себе чи не ввижається йому це все.

“Ваші очі не обманюють вас”, – сказав Аргон, дивлячись прямо на Тора.

Його голос був глибоким, стародавнім, наче самі дерева говорили замість нього. Його великі, напівпрозорі очі, здається, бачили Тора наскрізь. Тор відчув потужну енергію, яку випромінював Друїд – так, наче він стояв навпроти сонця.

Тор негайно опустив коліно та схилив голову.

“Мій повелителю”, – сказав він. – “Вибачте, що я потурбував вас”.

Неповага до радника Короля матиме своїм результатом ув’язнення або смерть – цей факт закарбувався в пам’яті Тора з дня його народження.

“Піднімися, дитино”, – сказав Аргон. – “Якби я захотів, щоб ти впав на коліна, я б сказав тобі”.

Тор повільно встав та подивився на нього. Аргон підійшов на кілька кроків. Він зупинився і витріщився на Тора, так що йому стало незручно.

“У тебе очі твоєї матері”, – промовив Аргон.

Тора відкинуло. Він ніколи не зустрічав своєї матері, як ніколи не зустрічав і будь-кого, крім свого батька, хто знав її. Йому сказали, що вона померла при пологах, і Тор завжди почуввав свою провину через це. Він завжди підозрював, що саме через це його сім’я ненавидить його.

“Я думаю, ви мене з кимось плутаєте”, – сказав Тор. – “В мене немає матері”.

“Справді?” – посміхнувся Аргон. – “Ти був народжений лише чоловіком?”

“Я хотів сказати, сер, що моя мати померла при пологах. Я думаю, ви помилилися”.

“Ти – Торгрін, з клану МакЛеод. Найменший з чотирьох братів. Той, якого не взяли”.

Тор широко розплющив очі. Він не знав, що думати. Щоб хтось зі статусом Аргона знав хто він такий – це було поза межами його розуміння. Він ніколи навіть не думав, що комусь за межами його села відомо про його існування.

“Звідки... ви це знаєте?”

Аргон посміхнувся та не відповів.

Раптом Тора охопила цікавість.

“Звідкіля...” – додав Тор, добираючи слів, – “... звідки ви знаєте мою матір? Ви бачили її? Хто вона була?”

Аргон розвернувся та пішов.

“Прибережи питання на наступний раз”, – промовив він.

Вражений Тор дивився, як він іде. Це була приголомшлива та містична зустріч, і вона так швидко закінчилась. Він вирішив, що не може дати йому піти і поспішив за ним.

“Що ви тут робите?” – спитав Тор, поспішаючи наздогнати друїда. Аргон, використовуючи свій посох зі слонової кістки, йшов дуже швидко. – “Ви не чекали на мене, чи не так?”

“А на кого ще?” – спитав Аргон.

Тор поспішив за ним та занишкнув у ліс, лишаючи прогалину позаду.

“Але чому мене? Звідки ви знали, що я тут буду? Чого ви хочете?”

“Забагато запитань”, – відрізав Аргон. – “Ти забагато говориш. Краще слухай”.

Тор слідував за Аргоном через густі хащі, з усіх сил намагаючись не говорити.

“Ти прийшов у пошуках загубленої вівці”, – сказав Аргон. – “Благородне зусилля. Але ти дарма згаяв час. Вона не виживе”.

Торові очі знов широко розплющились.

“Звідки ви це знаєте?”

“Я знаю світи, які ти ніколи не пізнаєш, хлопче. В усякому разі, не зараз”.

Тор продовжував переслідувати друїда.

“Хоча, ти не будеш слухатися. Така твоя порода. Вперта. Як і в твоєї матері. Ти йтимеш за своєю вівцею, намагаючись врятувати її”.

Тор почервонів від того, що Аргон читав його думки.

“Ти відважний хлопець”, – додав він. – “Вольовий. Гордий. Гарні риси. Однак, одного дня вони можуть зіслужити тобі погану службу”.

Аргон почав сходити на порослий мохом хребет, і Тор подерся вслід за ним.

“Ти хочеш долучитися до Королівського Легіону”, – сказав Аргон.

“Так!” – захоплено вигукнув Тор. – “Чи є в мене хоч якийсь шанс? Чи можете ви мені допомогти?”

Аргон засміявся глибоким, глухим сміхом, від якого в Тора по спині пробіг холодок.

“Я можу зробити все і нічого. Твоя доля вже була написана. Але від тебе залежить чи обрати її”.

Тор не розумів.

Вони досягли вершини хребта, коли Аргон спинився та поглянув Торові в обличчя. Тор стояв усього лише у кроці від Аргона, і енергія друїда випалювала його.

“Твоя доля важлива”, – промовив він. – “Не відмовляйся від неї”.

Тор розплющив очі. Його доля? Важлива? Він відчув, як його наповнює гордість.

“Я не розумію. Ви говорите загадками. Будь ласка, розкажіть мені більше”.

Аргон зник.

У Тора відвисла щелепа. Він роздивився по сторонах, прислухаючись. Можливо, це все було в його уяві? Може, це було якесь марення?

Тор розвернувся та огледів ліс. З цієї точки на вершині хребта він міг бачити далі, ніж раніше. Вглядаючись у далечінь, він помітив рух. Він також почув шум, і подумав, що це його вівця.

Він побіг вниз по порослому мохом гребеню у напрямку звуку – назад, через ліс. Поки він біг, думки про зустріч з Аргоном не покидали його. Тор не міг повірити, що це сталося. Що міг робити тут Королівський Друїд? Аргон чекав на нього. Але чому? І що він мав на увазі, коли казав йому про його долю?

Чим дужче Тор намагався зрозуміти те, що трапилося, тим менше він розумів. Аргон застеріг його від продовження, одночасно спокушаючи його до цього. Тепер, коли він пішов, у Тора посилювалось відчуття, що ось-ось має відбутися щось важливе.

Він повернув за ріг і застиг як укопаний через те, що побачив перед собою. Усі його нічні жахи вмиль ожили прямо перед ним. Його волосся стало дибки, і він зрозумів що зробив смертельну помилку, зайшовши настільки далеко до Темного Лісу.

Навпроти нього, заледве за тридцять кроків, стояв Сиболд. Це був найстрашніший звір Темного Лісу, а, можливо, й цілого королівства – величезна, м’язиста істота, розміром з коня. Тор ніколи раніше його не бачив, але чув легенди. Він нагадував лева, але був більший, ширший, його шкіра була насиченого червоного кольору, а очі світилися жовтим. Легенда пов’язувала його малиновий колір шкіри з кров’ю невинної дитини.

За все своє життя Тор лише кілька разів чув про зустріч з цим звіром, та й то були сумнівні чутки. Можливо, це було пов’язано з тим, що нікому не вдавалось вижити після такої зустрічі. Дехто вважав Сиболда Лісовим Богом та провісником. Провісником чого, Тор і гадки не мав..

Він обережно зробив крок назад.

Сиболд стояв з напіввідкритими щелепами, з його ікол капала слина, він дивився своїми жовтими очима. З його рота стирчала Торова блудна вівця: вона з останніх сил мекала, звисаючи головою додолу з пащі хижого звіра. Вона була вже майже мертва. Здавалось, Сиболд отримує задоволення, повільно вбиваючи тварину.

Тор не міг стримати крик. Вівця безпорадно дригалася, і він відчував свою відповідальність.

Першою думкою Тора була втеча, але він вже знав, що це марна справа. Звір бігає швидше за будь-кого. Спроба втечі лише розіллє його. І Тор не може так просто залишити свою вівцю вмирати.

Він застиг від страху, але знав, що він має щось зробити.

Його рефлексії взяли гору. Він повільно потягнувся до своєї сумки, дістав камінець, та поклав його на працю. Тремтячими руками він відтягнув її, зробив крок уперед і вистрілив.

Камінь розрізав повітря та досяг своєї мети. Прекрасний постріл. Він вразив вівцю у око, дійшовши до самого мозку.

Вівця обважніла. Вона вмерла. Тор звільнив невинну тварину від страждань.

Сиболд глянув, розлючений, що Тор вбив його іграшку. Він повільно відкрив свої величезні щелепи та випустив вівцю, яка м'яко впала на лісову підстилку. Тоді він витріщився на Тора.

Він видав глибокий, диявольський звук, що йшов прямо з його черева.

Звір зробив крок до хлопця. Тор, чиє серце шалено калатало, помістив у працю другий камінець та приготувався зробити наступний постріл.

Сиболд побіг. Він рухався швидше, ніж будь-що, що коли-небудь бачив Тор. Тор зробив крок уперед та вистрілив, молячись, щоб він поцілів. Він знав, що в нього не буде часу на другий постріл.

Камінь поцілів звіру прямисінько у праве око та вибив його. Це був сильний кидок; він міг би геть вбити тварину поменше.

Але це не була тварина поменше. Цей звір був нестримний. Він зойкнув від пошкодження, але навіть не сповільнився. Навіть без ока, навіть з каменем у своєму мозку, він продовжував свій напад на Тора. Тор нічого не міг вдіяти.

Наступної миті звір вже був на ньому. Він підняв свої величезні пазурі та вдарив Тора по плечу.

Тор скрикнув. Він відчув, наче три ножі прорізали його тіло. З рани миттєво заюшила гаряча кров.

Звір притиснув його до землі усіма чотирма лапами. Його вага була невимовною, наче слон стояв на Торових грудях. Тор відчув, що його грудна клітина не витримує.

Звір відкинув свою голову, широко відкрив пащу, оголивши ікла, і почав опускати її до Торової горлянки.

Тор зумів піднятися та схопити його за шию, що була наче суцільний сталевий м'яз. Тор ледь тримався. Його руки тремтіли, а ікла звіра опускалися все нижче. Він відчував гаряче дихання тварюки своїм обличчям, а слина монстра капала йому на шию. З глибини грудей звіра, обпикаючи вуха Тора, пролунав страшний рокіт. Він знав, що помре.

Тор закрив очі.

Будь ласка, Господи. Дай мені сил. Допоможи мені здолати цю істоту. Будь ласка. Я молю тебе. Я зроблю все, що ти захочеш. Я буду зобов'язаний тобі своїм життям.

І тоді щось сталося. Тор відчув потужне тепло у своєму тілі, яке проходило через його вени, наче енергетичне поле. Він розплющив очі та здивувався побаченому: з його долонь випромінювалося жовте світло. Коли він спробував відштовхнути звірячу горлянку, він дивним чином зміг це зробити, в нього вистачало сил боротися.

Тор продовжував тиснути, допоки не відштовхнув звіра. Його сила росла, і він відчув надзвичайну енергію – вже за мить звір відлетів на добрих десять футів, впавши на спину.

Тор підвівся, не розуміючи що щойно сталося.

Встав і звір. Охоплений люття, він знов атакував. Але цього разу Тор почувався поіншому. Енергія протікала крізь нього. Він почував себе сильнішим, ніж будь-коли.

Коли звір стрибнув, Тор присів, схопив його за живіт та щосили кинув.

Тварюка пролетіла по лісу, врізалась у дерево та звалилася на землю.

Тор розгублено дивився. Це він щойно кинув Сиболда?

Тварина двічі кліпнула, потім подивилась на Тора. Встала та почала чергову атаку.

Цього разу, коли звір напав, Тор схопив його за горлянку. Вони обидва впали на землю, звір зверху. Але Тор зумів прокрутитися і опинився згори. Тор тримав звіра обома руками, поки той намагався всадити у нього свої ікла. Тор відчув новий приплив сил та міцно притис звіра до землі. Він дозволив енергії циркулювати крізь нього. І скоро він відчув себе сильнішим за звіра.

Він задушив Сиболда до смерті. Врешті, звір обм'як.

Тор не міг зсунутися з місця ще з хвилину.

Він повільно підвівся, хекаючи, з широко розплющеними очима, тримаючи себе за поранену руку. Що щойно відбулося? Невже він, Тор, вбив Сиболда?

Він відчув, що це був знак, у цей особливий день. Він почувався, наче сталося щось дуже важливе. Він щойно вбив найстрашнішого звіра у королівстві. Один. Без зброї. Це виглядало нереальним. Йому ніхто не повірить.

Він дивувався, що це за сила прийшла до нього, що це означає, і ким він є насправді. Єдині люди, які мали таку силу, це були Друїди. Але його батько й мати не були Друїдами, отже, і він не міг ним бути.

Чи міг?

Відчувши когось позаду, Тор розвернувся. Там стояв Аргон, розглядаючи тварину.

“Як ви сюди потрапили?” – здивовано спитав Тор.

Аргон проігнорував його.

“Ви бачили, що сталося?” – спитав Тор, досі не ймучи віри. – “Я не знаю, як я це зробив”.

“Але ти знаєш”, – відповів Аргон. – “Глибоко всередині ти знаєш. Ти відрізняєшся від інших”.

“Це було наче... вибух сили”, – сказав Тор. – “Наче з'явилася сила, про яку я не знав”.

“Енергетичне поле”, – сказав Аргон. – “Одного дня ти знатимеш про нього досить добре. Можливо, навіть навчишся контролювати його”.

Тор схопився за плече. Біль ставав нестерпним. Він опустил погляд і побачив, що його рука у крові. Він відчув запаморочення, і хвилювався, що може статися, якщо він не отримає допомоги.

Зробивши три кроки до Тора, Аргон схопив його вільну руку і міцно притис до пораненого місця. Він відійшов, відкинувся і закрити очі.

Тор відчув теплу пульсацію через свою руку. Через кілька секунд липка кров на його руці висохла, і він відчув, що біль йде.

Він подивився на руку, не розуміючи, що сталося: він зцілювся. Усе, що залишилось – це були три шрами від пазурів, але вони були закриті і виглядали, наче їм вже кілька днів. Крові більше не було.

Тор з подивом подивився на Аргона.

“Як ви це зробили?” – спитав він.

Аргон посміхнувся.

“Це не я. Це ти. Я просто направив твою силу”.

“Але в мене немає сили лікувати”, – заперечив збитий з пантелику Тор.

“Справді?” – здивувався Аргон.

“Я не розумію. Я не бачу тут жодного сенсу”, – ще з більшим нетерпінням сказав Тор. – “Будь ласка, скажіть мені”.

Аргон відвів погляд.

“Деякі речі ти зрозумієш з часом”.

Тор про щось думав.

“Чи означає це, що я зможу увійти до Королівського Легіону?” – захоплено спитав він. – “Звісно, якщо я можу вбити Сиболда, я можу виступати на рівних з іншими хлопцями”.

“Звісно, ти можеш”, – відповів той.

“Але вони обрали моїх братів, а не мене”.

“Твої брати не змогли б убити цього звіра”.

Тор задумливо дивився.

“Але вони вже відмовили мені. Як я можу приєднатись до них?”

“З яких це пір воїну потрібне запрошення?” – здивувався Аргон.

Ці слова запали Тору в душу. Він відчув тепло у своєму тілі.

“Ви маєте на увазі, що я можу просто прийти, без запрошення?”

Аргон посміхнувся.

“*Ти* твориш свою долю. Не інші”.

Тор моргнув, і вже за мить Аргон щез. Знов.

Тор озирнувся, але слідів друїда ніде не було видно.

“Ось тут!” – пролунав голос.

Тор розвернувся та побачив перед собою величезний валун. Йому здалося, що голос лунав з нього, і він негайно туди піднявся.

Він видряпався на вершину, але не побачив жодних ознак Аргона.

Між тим, з цієї точки він мав можливість бачити понад деревами Темного Лісу. Він бачив, де закінчується Темний Ліс. Він побачив як сідає друге темно-зелене сонце, а, крім того, дорогу, що вела до Королівського Двору.

“Ти можеш піти цією дорогою”, – пролунав голос. – “Якщо наважишся”.

Тор повернувся, але знов нікого не побачив. Це був лише голос, луна. Але він знав, що Аргон був десь тут, підштовхуючи його. І він відчував, що голос правий.

Наступної миті, не вагаючись, Тор зіскочив зі скелі і направився крізь ліс до далекої дороги.

Він спішив назустріч своїй долі.

Розділ третій

Король МакГіл – дебелий, груди колесом, з надзвичайно густою сивою бородою і широким зморшкуватим лобом, що бачив дуже багато битв – стояв на верхній башті свого замку. За ним стояла Королева, і вони разом дивилися на приготування до святкувань. Перед ними у всій своїй красі розкинулася його земля: вони простягалися далеко, доки вистачало погляду, а місто, обнесене старовинною кам'яною стіною, процвітало. Королівський Двір. З'єднані між собою лабіринтами звивистих вулиць, стояли кам'яні будівлі усіх форм і розмірів: для воїнів, для двірників, коней, Срібла, Легіону, охоронців, а також казарми, зброярні. А поміж ними – сотні домівок його чисельних людей, які вирішили жити за міськими стінами. Між вулицями розкинулася акри газонів, королівських садів, кам'яні площі та прекрасні фонтани. Королівський Двір вдосконалювався століттями: його батьком, батьком його батька – і зараз він знаходився на піку слави. Без сумнівів, зараз це була найбезпечніша фортеця у Західному Королівстві Кільця.

МакГілу пощастило мати найкращих та найвідданіших вояків, що коли-небудь були у будь-якого короля, і ніхто не наважувався напасти на нього. Він був сьомим з династії МакГілів і добре справлявся з правлінням упродовж усіх тридцяти двох років, був добрим та мудрим королем. Його земля процвітала. Він удвічі збільшив армію, розширив міста, проявляв щедрість до своїх людей, і ніхто з його людей ні на що не жалівся. Він був відомий як щедрий король, і королівство ніколи ще не знало такого мирного та заможного життя.

Хоча, як не дивно, саме це не давало МакГілу спокійно спати вночі. МакГіл чудово знав: історія ще не знала такого довгого періоду без війни. Він більше не розмірковував над тим *чи* буде напад. Його цікавило лише коли він станеться. І хто нападе.

Найбільша загроза, звісно, була з-за меж Кільця, з віддаленої імперії дикунів Вільдів, які підкорили собі усі народи за межами Кільця, по той бік Каньйону. Для МакГіла та сімох поколінь перед ним, Вільди ніколи не становили прямої небезпеки. Через унікальну географію його королівства – воно мало форму ідеального кола-кільця, відділеного від решти світу глибоким каньйоном шириною близько милі, та було захищене енергетичним щитом, що був активний з часів першого МакГіла – вони зовсім не боялися Вільдів. Дикуни багато разів намагалися нападати, проникнути крізь щит, перейти каньйон, проте жодного разу не досягли успіху. До тих пір, доки він зі своїми людьми залишався у Кільці, не існувало жодної зовнішньої загрози.

Але це не означало, що немає загрози зсередини. І це те, що заставляло МакГіла пильнувати вночі. Насправді, шлюб його найстаршої доньки і був влаштований спеціально, щоб заспокоїти його ворогів, щоб підтримати крихкий мир між Східним та Західним Королівствами Кільця.

Хоча Кільце простягалось на добрих п'ять сотень миль у кожному напрямку, посередині воно було розділене гірським хребтом, Високими Землями. По іншу сторону Високих Земель знаходилось Східне Королівство, яке правило іншою половиною Кільця. І це королівство, яке століттями управлялось їхніми суперниками, МакКлаудами, завжди намагалось зруйнувати крихкий мир з МакГілами. МакКлауди були незадоволені своєю долею, переконані, що їхня сторона королівства стоїть на менш родючому ґрунті. Вони також боролися за Високі Землі, наполягаючи, що увесь хребет був їхнім, у той час як принаймні половина належала МакГілам. Там постійно відбувались прикордонні сутички, та існувала загроза вторгнення.

МакГіл думав про все це і дратувався. МакКлауди мали б бути щасливі: вони були захищені всередині Кільця, убезпечені Каньйоном, вони знаходились на обраній землі і їм нічого було боятись. Чому вони не могли задовольнитися своєю половиною Кільця? Лише тому, що МакГіл зробив свою армію такою сильною, уперше в історії МакКлауди не наважувалися

на напад. Але МакГіл був мудрим царем, і він щось відчував. Він знав, що мир буде порушено. Саме тому він організував це весілля своєї старшої доньки та найстаршого принца МакКлаудів. І цей день настав.

Він подивився вниз і побачив тисячі підданих, вдягнених у кольорові туніки, які прибували з усіх куточків королівства, з обох сторін Високих Земель. Майже усе Кільце прибуло до його фортеці. Його люди готувалися до цієї події місяцями, працюючи, щоб усе виглядало процвітаючим та сильним. Це був не просто день весілля, це було послання МакКлаудам.

МакГіл поглянув на сотні своїх солдатів, які стратегічно вишикувалися уздовж фортечних валів – там було більше солдатів, ніж йому коли-небудь було потрібно – і залишився задоволеним. Це була демонстрація сили, якої він хотів. Але він нервував. Атмосфера була заряджена, і сутички могли виникнути будь-якої миті. Він надіявся, що на жодній стороні не з'явиться гарячих голів, запалених алкоголем.

Він поглянув на лицарські поля та ігрові майданчики та подумав про прийдешній день, повний ігор, лицарських турнірів та усіляких урочистостей. Їх буде багато. МакКлауди, безсумнівно, з'являться зі своєю невеличкою армією, і кожен турнір, кожне змагання, кожен поєдинок матиме значення. Якщо хоч щось піде не так, це може перерости у битву.

“Мій Король?”

Він відчув на собі м'яку руку, і повернувся, щоб побачити Королеву Креа, яка все ще була найпрекраснішою жінкою, яку він коли-небудь знав. Щасливо одружена з ним усе його правління, вона народила йому п'ять дітей – три з них хлопчики – і жодного разу не жалілася на життя. Ба більше, вона стала його найнадійнішим радником. З роками він зрозумів, що вона була мудріша за усіх його людей. Насправді, мудріша за нього.

“Це політичний день”, – сказала вона. – “Але це також і весілля нашої доньки. Постарайся насолодитися. Це більше не повториться”.

“Я так не хвилювався б, якби в мене нічого не було”, – відповів він. “Зараз в нас є все, і все мене турбує. Ми захищені. Але я не почувуюся захищеним”.

Вона подивилася на нього великими карими очима, повними співчуття; здавалося, уся мудрість світу була в тих очах. Її повіки, як завжди, опустилися, і вона виглядала трохи сонною. Красиве пряме каштанове, з відтінком попелястого, волосся падало по обидва боки її лиця. Вона ані трохи не змінилась – лише кілька зморшок з'явилося на її обличчі.

“Це тому, що ти не є у безпеці”, – сказала вона. – “Жоден король не є у безпеці. При нашому дворі більше шпигунів, ніж ти можеш собі уявити. І так вже воно є”.

Вона прилинула до нього, поцілувала і посміхнулася.

“Постарайся отримати насолоду”, – повторила вона. – “Зрештою, це весілля”.

Після цих слів вона розвернулася та залишила башту.

Він провів її поглядом, потім розвернувся та продовжив оглядати свій двір. Вона була права; вона завжди була права. Він хотів отримати насолоду. Він любив свою найстаршу доньку, і, зрештою, це було весілля. Це був найкращий день у найкращій порі року, у самому розквіті весни, на порозі літа. На небі було два чудових сонця і дув легенький вітерець. Все довкола квітло, дерева купалися у широкій палітрі кольорів: від білого до пурпурового, від бузкового до помаранчевого. Він нічого не бажав так сильно, як спуститися вниз, сісти зі своїми людьми, дивитися як одружується його донька та пити досхочу елю.

Але він не міг. Він мав виконати довгий перелік обов'язків, перш ніж просто вийти з замку. Зрештою, день весілля доньки означає обов'язки для короля: він мав зустрітися зі своєю радою, зі своїми дітьми і з довгим рядом прохачів, які мали право побачити Короля у цей день. Йому пощастить, якщо він встигне покинути палац до вечірньої церемонії.

* * *

МакГіл, вдягнений у краще королівське вбрання, чорні оксамитові штани, золотий пояс, королівську мантию з найтоншого пурпурового та золотого шовку, білу накидку, блискучі шкіряні чоботи до литок і, звісно, корону – рясно орнаментований золотий обід з великим рубіном у центрі – прогулювався по залам палацу, оточений своїми слугами. Він заходив з кімнати у кімнату, оглядаючи свої королівські покої. Король пройшов крізь велику аркову залу, з її височезними стелями та рядами вітражів. Нарешті, він досяг старовинних дубових дверей, товстих, неначе стовбур дерева; його слуги відкрили їх і відступили. Він зайшов у середину, у Тронну залу.

Його радники встали по стійці струнко, коли МакГіл увійшов. Двері за ним зачинилися.

“Сідайте”, – сказав він різкіше, ніж зазвичай. Він втомився, особливо сьогодні, від нескінченних формальностей правління королівством і хотів швидше закінчити.

Він перетнув Тронну залу, яка ніколи не переставала дивувати його. Її стелі злетіли на п'ятдесят футів, одна стіна була суцільним вітражем, підлога і стіни викладені каменем товщиною у фут. Кімната з легкістю вміщувала сотню достойників. Але у такі дні, як сьогодні, коли проводилася рада, сюди допускалися лише він та група найближчих радників. Центральне місце у кімнаті займав величезний стіл у формі півкола, за яким стояли його радники.

Він пройшов через отвір, прямо посередині, до свого трону. Він зійшов кам'яними сходами, минувши золотих різьблених левів, і всівся на червоній оксамитовій подушці, що лежала на троні з щирого золота. Його батько сидів на цьому троні, а до цього батько його батька і всі МакГіли перед ним. Коли він сів, то відчув усю вагу своїх предків, усіх поколінь перед собою.

Він окинув оком присутніх радників. Тут був Бром, його кращий генерал та радник у військових справах; Колк, генерал хлопчачого Легіону; Абертоль, найстаріший, він був вченим та істориком, наставником трьох поколінь королів; Фірт, його радник у внутрішніх справах двору, худий чоловік з коротким сивим волоссям і запалими верткими очиськами. Фірт не був людиною, якій довіряв МакГіл, і він навіть не розумів його титулу. Але його батько, і батько його батька, були радниками у дворових справах, тому він призначив його з поваги до них. Тут був Овен, його скарбник; Брада, радник у зовнішніх справах; Ірнен, його податківець; Дювейн, радник по роботі з народом; і Келвін, представник знаті.

Звісно, Король мав абсолютну владу. Але його королівство було ліберальним, і його батьки завжди пишалися тим, що надавали знаті голос з усіх питань, направляючи свого представника. Історично, це був непростий баланс між королями та знаттю. Зараз тут панувала гармонія, але за інших часів траплялися повстання та боротьба за владу між знаттю та королями.

Оглядаючи кімнату, МакГіл помітив відсутність однієї людини – людини, з якою він хотів поговорити найбільше – Аргона. Як завжди, неможливо було передбачити де і коли він з'явиться. Це безмежно розлютило МакГіла, але в нього не було іншого вибору, окрім як прийняти це. Життя Друїдів було для нього незбагненим. Без нього МакГіл ще більше поспішав. Він хотів пошвидше пройти через це, як і через тисячі інших речей, які чекали на нього перед весіллям.

Група радників сиділа перед ним за півкруглим столом, на відстані десяти футів один від одного, кожен у старовинному дубовому кріслі з майстерно вирізаними дерев'яними ручками.

“Мій сер, дозвольте я почну”, – озвався Овен.

“Починай. Тільки коротко. В мене сьогодні дуже напружений день”.

“Ваша донька сьогодні отримає багато подарунків, які, як ми всі сподіваємось, поповнять її скарбницю. Тисячі людей віддаватимуть належне, даруючи подарунки вам особисто. Наповнюючи наші борделі та таверни, вони також допоможуть наповнити нашу скарбницю. Але приготування до сьогоднішнього свята також несе за собою виснаження королівської скарбниці.

Я раджу збільшити податок на людей та на знать. Одноразовий податок, щоб полегшити тиск від цієї прекрасної події”.

МакГіл побачив стурбованість на обличчі скарбника, і його шлунок опустився від думки, що його скарбниця спорожніє. Одначе, він не підніматиме податки знову.

“Краще мати бідну скарбницю, але вірних підданих”, – відповів МакГіл. – “Наше багатство – у щасті наших підданих. Ми не можемо збільшувати податки”.

“Але, мій сер, якщо ми не...”

“Я вирішив. Що ще?”

Засмучений Овен сів.

“Мій король”, – промовив Бром своїм глибоким голосом. “По вашому розпорядженню, ми розмістили більшу частину наших сил у дворі для сьогоднішнього заходу. Демонстрація сили буде вражаючою. Але ми на межі. Якщо напад станеться в іншому місці королівства, ми будемо вразливі”.

МакГіл кивнув, розмірковуючи про це.

“Наші вороги не нападуть на нас, поки ми годуємо їх”.

Чоловік розсміявся..

“А які новини з Високих Земель?”

“Звідти не було повідомлень про діяльність протягом останніх тижнів. Здається, їхні війська спустились, готуючись до весілля. Можливо, вони готові до миру”.

МакГіл не був упевнений.

“Це означає, що або весілля спрацювало, або вони готуються до нападу у інший час. Як ти гадаєш, що це, старий?” – спитав МакГіл, звертаючись до Абертоля.

Абертоль прокашлявся та скрипучим голосом відповів: “Мій сер, ваш батько і батько вашого батька ніколи не довіряли МакКлаудам. Те, що вони сплять, не означає, що вони не прокинуться”.

МакГіл схвально кивнув.

“А що з Легіоном?” – спитав він, повернувшись до Колка.

“Сьогодні ми вітали новобранців”, – швидко відповів Колк.

“Мій син серед них?” – запитав МакГіл.

“Він гордо стоїть з усіма, чудовий хлопець”.

МакГіл кивнув, потім звернувся до Бради.

“А що чуто з-за меж Каньйону?”

“Мій сер, наші патрулі спостерігали збільшення кількості спроб подолати Каньйон в останні тижні. Це може означати, що Вільди мобілізуються для атаки”.

Серед чоловіків здійнявся шепіт. МакГіл відчув, як його шлунок стискається від цієї думки. Енергетичний щит був непереможний; одначе ці новини не віщували нічого гарного.

“А що, якщо станеться повномасштабна атака?” – спитав він.

“Поки щит активний, нам немає чого боятися. Вільди не могли перейти Каньйон на протязі століть. Немає причин думати інакше”.

МакГіл не був такий впевнений. Напад ззовні назрів уже давно, і він дуже цікавився, коли саме він мав статися.

“Мій сер”, – прогундосив Фірт, – “Я відчуваю свій обов’язок додати, що сьогодні двір наповнений достойниками з королівства МакКлаудів. Буде образливим, якщо ви не приділите їм уваги, незалежно від того, друзі вони вам чи вороги. Я б радив, щоб по обіді ви привіталися з кожним з них. Вони привезли багато подарунків і, до слова, багато шпигунів”.

“Хто може сказати, що серед вас немає шпигунів?” – спитав МакГіл, уважно роздивляючись Фірта, як завжди роздумуючи, чи не є шпигуном сам Фірт.

Фірт відкрив свій рот, щоб відповісти, але МакГіл зітхнув та підняв долоню, наказуючи йому зупинитись. “Якщо це все, я буду йти, щоб приєднатися до весілля моєї доньки”.

“Мій сер”, – промовив Келвін, прочищаючи горло, – “звичайно, є ще одна річ. За традицією, під час весілля старшої дитини кожен МакГіл оголошує наступника. Люди очікують, що ви це зробите. Вони говорять про це. Я б не радив вам їх розчаровувати. Особливо, враховуючи, що Меч Долі все ще нерухолий”.

“Ти хочеш, щоб я назвав наступника, коли я ще перебуваю у розквіті сил?” – спитав МакГіл.

“Мій сер, я не хотів образити вас”, – стурбовано запнувся Келвін.

МакГіл підняв руку. “Я знаю традицію. Звичайно, одного дня я назву його”.

“Чи не могли б ви повідомити нам, хто це?” – спитав Фірт.

МакГіл роздратовано подивився на нього. Фірт був пліткарем, і він не довіряв цьому чоловіку.

“Не лізь поперед батька в пекло”.

МакГіл встав. За ним встали й інші. Вони вклонилися та поспішили вийти.

МакГіл стояв, замислившись. У такі дні він думав, що не хотів би бути королем.

* * *

МакГіл спустився з трону, порушуючи тишу своїми кроками, та перетнув залу. Він самотійно відкрив старовинні дубові двері, потягнувши за залізну ручку, та увійшов до бічної кімнати.

Він, як і завжди, насолоджувався тишею та усамітненням у цій затишній кімнаті: її стіни не мали й двадцяти кроків у довжину, але склепінчаста стеля була височенною. Кімната була повністю кам'яна, з невеличким круглим вітражем на одній стіні. Світло лилося крізь нього жовтими та червоними відтінками, підсвічуючи єдиний об'єкт у цій пустій кімнаті.

Меч Долі.

Він лежав горизонтально у центрі кімнати на залізних зубцях, наче спокушаючи. Точно так само, як і в часи, коли він ще був хлопчиськом, МакГіл підійшов до Меча і обійшов його, уважно вивчаючи поглядом. Меч Долі. Легендарний меч, джерело сили та влади над усім його королівством, від одного покоління до іншого. Той, хто зможе підняти його, стане тим Єдиним Обраним, кому судилося правити королівством усе життя, звільнити королівство від усіх загроз, у Кільці та поза ним. Це була прекрасна легенда, яку він пам'ятав з дитинства. Коли його було названо наступником короля, він також пробував підняти цей Меч. Усі королі до нього не змогли підняти його. Але він був упевнений, що впорається. Він був упевнений, що він і є той Єдиний.

Але він помилявся. Як і всі МакГіли перед ним. І ця поразка затьмарила його володарювання.

Він уважно розглядав його довге лезо, зроблене з таємничого металу, склад якого ніхто не міг розгадати. Походження меча було ще менш зрозумілим. Ходили чутки, що він виринув з землі під час землетрусу.

Розглядаючи його, він ще раз пережив біль поразки. Він може бути хорошим королем, але він не Єдиний. Його люди знали про це. Його вороги знали про це. Він може бути добрим королем, але що б він не робив, він ніколи не буде Єдиним.

МакГіл підозрював, що якби він був Єдиним, при дворі було б менше безладу, менше змов. Його власні люди довіряли би йому більше, а вороги навіть не думали би нападати. Якась частина його хотіла, щоб меч просто зник, а з ним і легенда. Але він знав, що так не буде. Це було прокляття, але одночасно і влада, і легенда. Сильніша навіть за армію.

Дивлячись на меч у тисячний раз, МакГіл вкотре задавався питанням, хто ж це буде. Хто з його роду зможе опанувати його? Споглядаючи меч, він думав над своїм завданням назвати спадкоємця, який буде обраний долею підняти його.

“Його лезо важке”, – пролунав голос.

МакГіл розвернувся, здивований, що має кампанію у цій маленькій кімнаті.

Там, у дверях, стояв Аргон. МакГіл впізнав його голос ще до того, як побачив його. Він був одночасно злий, що той не з’явився раніше і щасливий бачити його зараз.

“Ти спізнився”, – сказав МакГіл.

“Твоє відчуття часу не відноситься до мене”, – відповів Аргон.

МакГіл розвернувся до меча.

“Ти коли-небудь думав, що я зможу його підняти?” – задумливо спитав він. – “У день, коли я став Королем?”

“Ні”, – категорично відповів Аргон.

МакГіл повернувся і втупився у нього.

“Ти знав, що я не зможу. Ти бачив це, чи не так?”

“Так”.

МакГіл міркував.

“Мене лякає, коли ти відповідаєш прямо. Це не схоже на тебе”.

Аргон стояв мовчки, і МакГіл зрозумів, що він більше не зронить і слова.

“Сьогодні я назву свого наступника”, – сказав МакГіл. – “Мені здається, що непотрібно називати спадкоємця у цей день. Це забирає радість короля від весілля його дитини”.

“Можливо, радість має бути стриманою”.

“Але мені залишилось царювати ще стільки років”, – виправдовувався МакГіл.

“Можливо, не так багато, як ти думаєш”, – відповів Аргон.

МакГіл примружився, розмірковуючи. Що він хотів сказати?

Але Аргон не додав ні слова.

“Шість дітей. Кого мені обрати?” – поцікавився МакГіл.

“Навіщо питати мене. Ти вже зробив свій вибір”.

МакГіл подивився на нього. “Ти багато бачиш. Так, це правда. Але мені цікава твоя думка”.

“Я думаю, ти зробив мудрий вибір”, – відповів Аргон. – “Але пам’ятай: король не може правити з могили. Незалежно від того, кого обрав ти, доля завжди робить свій вибір сама”.

“Чи житиму я, Аргоне?” – серйозно спитав МакГіл. Це питання турбувало його з тих пір, як він прокинувся попередньої ночі серед нічного кошмару.

“Минулої ночі мені снилася ворона”, – додав він. – “Вона прилетіла і вкрала мою корону. Тоді інша схопила мене і потягла геть. Коли вона несла мене, я бачив під собою своє королівство. Воно стало чорне. Безплідне. Пусте”.

Він підняв очі до Аргона. Його очі були мокрі.

“Чи був це сон? А чи щось більше?”

“Сни завжди – це щось більше, чи не так?” – сказав Аргон.

МакГіла охопила порожнеча.

“Де криється небезпека? Скажи мені лиш це”.

Аргон підійшов ближче і витріщився в очі МакГілу, якому стало моторошно.

Він нахилився і прошепотів:

“Завжди ближче, ніж ти думаєш”.

Розділ четвертий

Тор сховався в соломі в задній частині возу, який віз його ґрунтовою дорогою. Він прокрався до дороги минулої ночі і терпляче чекав, доки не з'явиться хтось з достатньо великою підводою, в якій він би міг непомітно сховатись. Вже стемнішало, і підвода просувалась достатньо повільно для того, щоб він міг розбігтися і застрибнути у неї. Тор опинився у сіні і заховався у ньому. На його щастя, він не був помічений. Хлопець не був впевнений, що прямує до Королівського Двору, але віз рухався у потрібному напрямку, і з такими розмірами і мітками навряд чи міг прямувати в інше місце.

Тор їхав усю ніч, він не міг заснути, пригадуючи про свою зустріч з Сиболдом, з Аргоном. Він думав про свою долю, про свій колишній дім і про матір. Він відчував, що всесвіт відповів йому, повідомивши тим самим, що в нього інша доля. Тор лежав, поклавши руки під голову і споглядаючи на нічне небо, що виднілось крізь порваний брезент возу. Він спостерігав за всесвітом, таким яскравим, з його далекими червоними зорями. Тор був щасливим. Це були перші в його житті мандри. Він уявлення не мав куди їде, головне – він їхав. Так чи інак, він досягне Королівського Двору.

Коли Тор розплющив очі, вже був ранок, світло заповнило підводу, він збагнув, що задрімав. Хлопець швидко сів і оглянув все довкола, картаючи себе за сон. Він мав бути значно обачнішим, але йому пощастило, його не помітили.

Віз продовжував рухатись, але його вже не так трясло. Це могло означати лише одне – дорога була ліпшою. Певно, вони наближались до міста. Тор поглянув униз і побачив гладку дорогу без каменів та канав, викладену дрібними білими мушлями. Його серце забилося сильніше – вони наближались до Королівського Двору.

Тор визирнув з возу і був приголомшений. Чисті вулиці були переповнені. Десятки возів, різних форм та розмірів, що перевозили найрізноманітніші речі, заповнили дороги. Одна була нав'ючена хутром, інша – килимами, третя – курчатами. Між ними ходили сотні торговців: деякі з них вели худобу, інші на своїх головах несли кошики з різним крамом. Чотири чоловіка несли згорток шовку, балансуючи на стовпцях. Це була ціла армія людей, які рухались в одному напрямку.

Тор почувався щасливим. Ніколи до цього він не бачив таку велику кількість людей, краму, так багато подій. Все своє життя він провів у крихітному селі, тепер же він знаходився у вирі подій, поглинутий людом.

Він почув гучний шум, брязкіт ланцюгів, удар великого шматка дерева, настільки сильний, що земля здригнулась. Через кілька секунд роздався інший звук – стукіт кінських копит по дереву. Тор поглянув вниз та зрозумів, що вони перетинали міст, під яким проходив рів з водою. Це був розвідний міст.

Тор висунув голову і побачив величезні кам'яні стовпи та зубчасті залізні ворота. Вони проїздили крізь Королівські Ворота.

То були найбільші ворота, які він коли-небудь бачив. Він поглянув вгору на шипи і злякався, що якщо брама впаде, то розріже його навпіл. Він помітив чотирьох стражів Королівського Срібла, що охороняли вхід, і його серце забилося швидше.

Вони проїхали крізь довгий кам'яний тунель, після чого перед ним знов відкрилось небо. Тепер він знаходився на Королівському Дворі.

Тор не міг повірити власним очам. Тут було ще жвавіше; здавалось, тут одночасно хаотично рухались тисячі людей. Скрізь були великі ділянки з ідеально підстриженою травою і квітники. Уздовж широкої дороги розташувалися кіоски та кам'яні споруди. І посеред всього цього люди Короля – солдати, вбрані в лати. Тор зробив це.

Від хвилювання він мимоволі підвівся, і саме в цей момент підвода зупинилась, відкинувши його назад до соломи. Він не встиг піднятися, як почув звук клямки, яку відмикають. Тор побачив сердитого лисуватого старого чоловіка, вбраного у дрантя. Він потягнувся до хлопця кістлявими руками і, схопивши за щиколотки, витягнув з підводи.

Тор випав і приземлився на брудну дорогу, піднявши куряву пилу. Довкола нього залунав сміх.

“Ще раз ти залізеш у мій віз, хлопче, тебе закують в кайдани! Тобі пощастило, що я не покликав солдат Срібла!”

Чоловік відвернувся та плюнув, після чого поспішив до підводи, та вдарив коней батоном.

Тору стало соромно. Зібравшись з думками, він повільно піднявся на ноги. Хлопець оглянувся довкола, двоє перехожих кепкували з нього, і він презирливо посміхнувся у відповідь, змусивши їх відвернутись. Він струсив бруд з одягу і потер руки, його гордість була вражена, але не тіло.

Настрій повернувся до Тора, коли він озирнувся і збагнув, що щасливий хоча б з того, що дістався так далеко. Зараз, звільнившись з підводи, він зміг, врешті-решт, роздивитись двір. Видовище заворожувало: двір здавався безкінечним. Посередині знаходився кам'яний палац, оточений укріпленими кам'яними стінами, що височіли над ним, прикрашені парапетами, на яких скрізь патрулювали стражі Короля. Довкола нього були зелені поля в ідеальному стані, кам'яні майданчики, фонтани, долина дерев. Це було місто, наповнене людьми.

Купці, солдати, сановники – всі кудись поспішали. Тору знадобилось кілька хвилин, щоб збагнути, що тут діється щось особливе. Коли він пройшов далі, то побачив приготування – розставляли стільці, споруджували вівтар. Все вказувало на приготування до весілля.

Серце Тора стиснулось, коли він помітив поодаль лицарський провулок, з довгою стежкою і канатом посередині. На одному полі він побачив солдат, що метали списи в мішені, а на іншому – лучників, що цілились у солому. Здавалось, що всюди відбувались ігри, змагання. Також тут лунала музика – лютні, флейти і цимбали; повсюди вешталась мандрівні музики. Всюди було вино та їдло – люди викочували великі діжки та накривали безкінечні столи. Тору здавалось, що він прибув у самий розпал великого свята.

Попри увесь цей блиск, Тор відчував потребу знайти Легіон. Він вже спізнився, але він мав про себе заявити.

Тор поспішив до першого чоловіка, якого побачив – до старця, який, судячи зі скривавленого фартуху, був м'ясником. Він поспішав. Всі в цьому місті кудись поспішали.

“Вибачте, сер”, – звернувся до нього Тор, хапаючи старця за руку.

Чоловік зневажливо глянув на руку хлопця.

“В чому справа, юначе?”

“Я шукаю Королівський Легіон. Ви не знаєте, де вони тренуються?”

“Невже я схожий на мапу?” – обурився старець і пішов геть.

Тора вразила його грубість.

Він кинувся до жінки, яка місила тісто за довгим столом. Там були і інші жінки, і всі вони старанно працювали. Тору здалось, що одна з них певно має відповідь на його питання.

“Вибачте, пані”, – звернувся він. – “Можливо, ви знаєте де тренується Королівський Легіон?”

Вони переглянулись між собою і засміялись. Деякі з них були всього на кілька років старші за Тора.

Найстарша озирнулася і подивилась на нього.

“Ти не там шукаєш”, – відповіла вона. – “Тут йдуть приготування до свята”.

“Але мені сказали, що вони тренуються у Королівському Дворі”, – збитий з пантелику, промовив Тор...

Дівчата знов розсміялись. Найстарша поклала руки на стегна і похитала головою.

“Ти поводиш себе так, ніби вперше знаходишся у Королівському Дворі. Ти хоч уявляєш, наскільки він великий?”

Тор почервонів, коли дівчата почали знов з нього кепкувати, і пішов геть. Йому не подобалося коли з нього сміялись.

Він бачив перед собою дюжину доріг, які вели в різні боки через Королівський Двір. У кам'яних стінах була, принаймні, дюжина входів. Розмір та масштаби цього замку були приголомшливими. Йому стало ніяково від думки, що він може шукати не один день, і все одно нічого не знайде.

Раптом йому спало на думку – певно, що солдат знає, де тренуються інші. Юнак нервував і не наважувався підійти до Королівського солдата, але розумів, що мусить.

Розвернувшись, Тор поспішив до входу у стіні, до солдата, що був на варті, в надії, що той не прожене його геть. Солдат стояв струнко, дивлячись прямо перед собою.

“Я шукаю Легіон Короля”, – сказав Тор хоробрим голосом.

Солдат продовжував дивитися перед собою, ігноруючи його.

“Я сказав, що шукаю Легіон Короля” – голосніше повторив Тор, намагаючись привернути до себе увагу солдата.

Через кілька секунд той змірив його поглядом, усміхнувшись.

“Чи можете Ви сказати мені, де він?” – наполягав Тор.

“А яке тобі до них діло?”

“Дуже важливе діло”, – переконував Тор, сподіваючись, що солдат не прожене його.

Солдат відвернувся від хлопця, знову дивився перед собою і ігнорував його. Тор відчув, як його серце впало. Він боявся, що вже ніколи не отримає відповіді.

Йому здалось, що минула ціла вічність, перш ніж солдат дав відповідь: “Прямуй до східних воріт, потім йди на північ якнайдалі. Підійди до третіх воріт ліворуч, потім поверни праворуч і потім знов направо. Пройди через другу кам'яну арку – їх плац знаходиться за воротами. Але я повинен сказати тобі, що ти даремно втрачаєш час. Вони не приймають відвідувачів”.

Це було саме те, що Тор хотів почути. Він розвернувся і побіг через поле, за вказівками солдата, повторюючи їх про себе, намагаючись їх запам'ятати. Він помітив, що сонце в небі піднялося вище, і молився тільки про те, щоб не прийти занадто пізно.

* * *

Тор кинувся вниз по чистим, викладеним мушлями стежкам, оминаючи Королівський Двір. Він щосили намагався дотримуватись напрямку, сподіваючись, що не зіб'ється зі шляху. У дальньому кінці двору хлопець побачив ворота і вибрав треті ліворуч. Тор пробіг через них, обираючи розвилки, пробігаючи стежку за стежкою. Він біг проти руху, у той час, як тисячі людей наповнювали місто, а натовп зростав з кожною хвилиною. Тор зачіпав плечима гравців на лютні, жонглерів, блазнів та інших артистів, одягнених у кращі вбрання.

Думка про те, що відбір почнеться без нього, була нестерпна для Тора. Він спробував сконцентруватися, пробігаючи стежку за стежкою, вишукуючи будь-що, що вказувало б на тренувальний майданчик. Він минув арку, звернув на іншу дорогу, після чого вдалечині побачив пункт свого призначення – міні-колізей, побудований з каменю, у формі ідеального кола. Солдати охороняли величезні ворота в самому центрі. Тор почув приглушені оплески за його стінами, і його серце забилося швидше. Саме це місце він шукав.

Тор прискорив кроки, його легені палали. Коли він добіг до воріт, двоє стражників виступили вперед і опустили свої списи, перегороджуючи йому шлях. Третій вартовий виступив вперед, піднявши долоню.

“Стій тут”, – наказав він.

Тор зупинився, задихаючись. Він насилу стримував своє збудження.

“Ви... не ... розумієте”, – видихнув він, запинаючись, оскільки йому не вистачало повітря. – “Я повинен потрапити всередину. Я запізнився”.

“Запізнився для чого?”

“Для відбору”.

Страж – огрядний чоловік низького зросту зі шкірою з ластовинням – обернувся і подивився на інших, в очах яких читався цинізм. Повернувшись до Тора, він окинув його зневажливим поглядом.

“Новобранців привезли кілька годин тому, в королівському фургоні. Якщо тебе не запросили, ти не можеш увійти”.

“Але ви не розумієте. Я повинен...”

Вартовий простягнув руку і схопив Тора за сорочку.

“Це *ти* не розумієш, нахабний хлопчисько. Як ти смієш приходити сюди і намагатися прорватися всередину силою? А тепер іди геть, поки я не закував тебе в кайдани”.

Він штовхнув Тора, і той відскочив на кілька футів.

Тор відчув гострий біль у грудях, у тому місці, де рука стражника торкнулася його. Але більший біль юнак відчув від того, що його відкинули. Він був обурений. Тор подолав весь цей довгий шлях не для того, щоб бути відкинутим. Він повинен потрапити всередину.

Страж повернувся до своїх напарників, а Тор повільно відійшов, збираючись обійти круглу споруду з іншого боку. Хлопець мав план. Він ішов до тих пір, поки не зник з їхнього поля зору, потім побіг уздовж стін. Він озирнувся, щоб переконатися, що вартові не бачать його, потім збільшив швидкість і кинувся бігти, що є сил. Наполовину оббігши будівлю, Тор помітив інший шлях на арену – арочні отвори, закриті залізними прутами. В одному з цих прорізів не вистачало прутів. Він почув шум, піднявся і подивився.

Його серце прискорило темп. На круглому тренувальному майданчику перебувала дюжина новобранців, включаючи і його братів. Вишикувавшись в ряд, всі вони стояли лицем до воїнів Срібла. Люди Короля проходили між ними, розглядаючи їх і приймаючи рішення.

Інша група новобранців стояла осторонь, під пильним поглядом солдата, і кидала списи у віддалену мішень. Один з них не влучив у ціль.

Кров Тора закипала від обурення. Він міг би потрапити в усі ці мішені – він був так само спритний, як і кожен з них. Було несправедливим залишати його в стороні тільки тому, що він був молодший і не такий міцний.

Раптом Тор відчув чийось руку на своєму плечі. Його відкинули назад. Він впав і боляче вдарився.

Він підняв погляд і побачив солдата, який щойно відкидав його біля воріт.

“Що я тобі казав?”

Перш ніж Тор зміг щось відповісти, страж нахилився і боляче вдарив його ногою. Тор відчув важкий удар по ребрах, коли солдат вдарив його вдруге.

На цей раз Тор зловив ногу солдата в повітрі. Він смикнув її, позбавивши його рівноваги і збивши його з ніг.

Сам Тор швидко піднявся на ноги. Одночасно з ним піднявся і страж. Тор подивився на нього, вражений тим, що тільки що зробив. Навпроти нього стояв розсерджений солдат.

“Зараз я не просто закую тебе в кайдани!” – закричав він. – “Але й змушу тебе заплатити. Ніхто не сміє чіпати вартового Короля! Забудь про вступ до Легіону – тепер ти вирушиш до підземелля! Тобі пощастить, якщо ти ще коли-небудь побачиш сонячне світло!”

Солдат дістав ланцюг з кайданами на кінці. Він наблизився до Тора, жадаючи розплати.

Тор квапливо розмірковував. Він не міг дозволити закувати себе в кайдани, але, разом з тим, він не хотів заподіювати шкоду королівській варті. Він повинен швидко щось придумати. І тут хлопець згадав про свою пращу. Його рефлексии спрацювали швидше розуму, він схопив її, помістив туди камінь, прицілився і вистрілив.

Камінь пролетів і вибив кайдани з рук враженого стража. Він також влучив по його пальцях. Солдат відсунувся і струснув свою руку, закричавши від болю, а кайдани з гуркотом впали на землю.

Кидаючи на Тора нищівний погляд, вартовий вийняв свій меч. Тор побачив характерне металеве кільце.

“Це була твоя остання помилка”, – пригрозив йому солдат, наступаючи.

У Тора не було вибору – ця людина просто його йому не залишила. Він помістив інший камінь у свою пращу і метнув його. Він цілився свідомо – Тор хотів не вбити стража, а тільки зупинити його. Тому замість того, щоб цілитися йому в серце, ніс, око або голову, хлопець прицілився в місце, яке, як він знав напевно, зупинить його, але не вб’є.

Тор прицілився вартовому між ніг.

Він метнув камінь не в повну силу, але достатньо для того, щоб вкласти чоловіка.

Це був прекрасний постріл.

Страж впав, упустив свій меч і, схопившись за пах, згорнувся в клубочок.

“Тебе повісять за це!” – застогнав він від дикого болю. – “Варта! Варта!”

Тор підняв очі і побачив кількох Королівських солдат, які бігли до нього.

Тепер або ніколи.

Не гаючи часу, він кинувся до отвору. Він повинен потрапити на арену і заявити про себе. І він битиметься з будь-ким, хто встане у нього на шляху.

Розділ п'ятий

МакГіл сидів у верхній залі свого замку, у своїй затишній кімнаті для зустрічей, яку використовував для особистих справ. Він сидів на своєму особистому троні, вирізаному з дерева, та дивився на чотирьох своїх дітей, що стояли перед ним. Там був його найстарший син, Кендрик, двадцяти п'яти років; прекрасний воїн та справжній джентльмен. Він був найбільш схожий на МакГіла з-поміж інших дітей – це було іронічно, з огляду на те, що він був байстрюком, єдиною дитиною МакГіла від іншої жінки, яку він вже давно забув. МакГіл виховував Кендрика разом зі своїми законними дітьми, не дивлячись на протести своєї Королеви, за умови, що він ніколи не зійде на трон. Зараз йому було боляче від цього, адже Кендрик був кращим чоловіком, якого він знав, сином, яким він пишався. Кращого спадкоємця годі було й уявити.

Поруч з ним стояв його другий син, і перший законний – Гарет. Йому було двадцять три, він був високий, з запалими щоками та великими коричневими очима, які не знали спокою. Його характер був геть інший, ніж у старшого брата: де його брат був відвертим, Гарет приховував свої справжні думки; де його брат був гордим та шляхетним, Гарет був нечесним та облудним. МакГілу було боляче, що йому не подобається його власний син, і він багато разів намагався змінити його натуру. Але після певного етапу у підлітковому віці хлопця, Король вирішив, що його натура вже визначена: підступний, жадібний до влади та амбітний у найгірших значеннях цих слів. Також Гарет не любив жінок, і мав багато коханців серед чоловіків. Інші королі вигнали б такого сина, але МакГіл був більш відкритий, і для нього то не була причина не любити його. Він не засуджував його за це. За що він його засуджував, то це за злу, лукаву натуру – це неможливо було не помітити.

Наступною за Гаретом стояла друга дитина МакГіла – Гвендолін. Їй тільки виповнилося шістнадцять, вона була надзвичайно вродлива, а її характер навіть перевершував її вроду. Вона була добра, щедра та чесна – найкраща дівчина, яку він коли-небудь знав. Цим вона була подібна до Кендрика. Вона дивилася на МакГіла доньчиним люблячим поглядом. Він завжди бачив відданість у кожному її погляді. Він пишався нею навіть більше, ніж своїми синами.

За Гвендолін стояв наймолодший хлопець МакГіла, Ріс, гордий й енергійний парубок, який у свої чотирнадцять тільки ставав чоловіком. МакГіл з величезним задоволенням спостерігав за його посвятою до Легіону, і вже бачив як з нього виростає дорослий чоловік. МакГіл не сумнівався, що одного дня Ріс стане його кращим сином і великим правителем. Але цей день був не сьогодні. Він був ще занадто молодий, і йому ще треба було багато чого вивчити.

Дивлячись на цих чотирьох своїх дітей, трьох синів і доньку, МакГіл мав суперечливі почуття. Одночасно він відчував і гордість, і розчарування. Також він відчував гнів та досаду, бо двоє його дітей були відсутні. Найстарша донька Луанда, звісно, готувалася до власного весілля. І оскільки вона виходила заміж за принца з іншого королівства, їй не було місця серед претендентів на трон. Але й інший син, Годфрі, був також відсутній. МакГіл почервонів від образи.

Годфрі виявляв неповагу до королівської влади з самого дитинства. Завжди було зрозуміло, що йому це не цікаво, і він ніколи не правитиме. А найбільше розчаровувало МакГіла те, що Годфрі зробив вибір на користь марнування свого часу у генделиках з безчесними друзями, накликаючи на королівську сім'ю сором та ганьбу. Він був нероба, більшість часу він спав, а решту заповнював алкоголем. З однієї сторони, МакГіл був радий, що його тут не було, з іншої – це була величезна образа. Насправді, він очікував такого повороту подій, і ще зранку розіслав своїх людей, щоб ті прочесали генделики і привели його назад. МакГіл мовчки чекав, поки вони це зроблять.

Нарешті важкі дубові двері розчинилися, і зайшла королівська варта, тягнучи Годфрі під руку. Вони заштовхали його у кімнату та зачинили за ним двері.

Його брати та сестра озирнулися та поглянули на нього. Годфрі був неохайний, неголений та напівроздягнений, від нього тягнуло елем. Він посміхнувся. Як завжди, нахабно.

“Привіт, батьку”, – сказав Годфрі. – “Я пропустив вечірку?”

“Ти стоятимеш зі своїми братами та сестрою та слухатимеш, що я кажу. Якщо ти не слухатимеш, я прикую тебе ланцюгами у підземеллі, разом зі звичайними в'язнями, і ти не бачитимеш ані елю, ані їжі три дні”.

Годфрі задирливо подивився на свого батька. У його погляді МакГіл побачив глибоке джерело сили, щось від нього самого, якийсь спалах, який може колись добре прислужитися Годфрі. Звісно, якщо він зможе перемогти свій характер.

Пройшло добрих десять секунд поки бунтівний Годфрі заспокоївся та приєднався до інших.

МакГіл дивився на цих п'ятьох дітей, що стояли перед ним: байстрик, лукавий, п'яниця, його донька і наймолодший. Це було дивне зібрання і йому було складно повірити, що це все його діти. І тепер, у день весілля його доньки, йому випало завдання обрати спадкоємця з цього букету. Як це було можливо?

Це була марна справа. Кінець-кінцем, він був у розквіті сил і міг правити ще тридцять років. Кого б він не обрав сьогодні, він може не зійти на трон найближчі кількадесят років. Ця традиція дратувала його. Вона могла бути корисною у часи його предків, але зараз вона не мала жодного сенсу.

Він прочистив горло.

“Ми зібралися тут за покликом традиції. Як ви знаєте, у цей день, день весілля найстаршої дитини, на мене впало завдання назвати наступника. Спадкоємця, який керуватиме цим царством. Якщо я помру, ніхто не зможе правити краще, ніж ваша мати. Але закони нашого королівства кажуть, що на трон може вступити лише нащадок короля. Тому, я маю зробити вибір”.

МакГіл затамував подих, розмірковуючи. Запала тривожна мовчанка, і він міг роздивитися очікування своїх дітей. Він дивився у їхні очі, і у кожных бачив різні вирази. Байстрик виглядав відстороненим, знаючи що його не оберуть. Очі лукавого світилися амбіціями, бо він очікував, що вибір природньо паде на нього. П'яниця дивився у вікно, його це не обходило. Його донька дивилася на нього з любов'ю, знаючи що вона не є частиною цієї дискусії, але просто любить свого батька. Те саме було і з найменшим.

“Кендрику, я завжди вважав тебе своїм справжнім сином. Але закони нашого королівства не дозволяють мені передати панування будь-кому, крім законних спадкоємців”.

Кендрик вклонився. “Батьку, я не очікував, що ви зробите це. Я задоволений своєю долею. Будь ласка, нехай це не бентежить вас”.

МакГілу стало боляче від його відповіді. Він відчував, яким справжнім той був, і бажав назвати його спадкоємцем.

“Залишилось четверо з вас. Ріс, ти прекрасний хлопець, кращий з тих, що я коли-небудь бачив. Але ти замолодий, щоб брати участь у цьому обговоренні”.

“Я чекав на це, Батьку”, – відповів Ріс, вклонившись.

“Годфрі, ти один з моїх законних синів, одначе ти вирішив змарнувати свої дні у брудному генделику. Тобі були надані усі привілеї життя, і ти відкинув їх усі. Якщо в мене і є розчарування у цьому житті – то це ти”.

Годфрі скривився, відчуваючи незручність.

“Ну, тоді, я думаю, я зробив тут все, що від мене вимагалось, і можу знов піти у пивну. Чи не так, Батьку?”

Годфрі швидко та глузливо поклонився та розвернувся, щоб піти.

“Назад!” – відрізав МакГіл. – “НЕГАЙНО!”

Годфрі продовжував йти, ігноруючи батька. Він пройшов через кімнату та відчинив двері. Там стояли двоє стражів.

МакГіл кипів від люті, коли стражі запитливо поглянули на нього.

Але Годфрі не чекав, він відштовхнув їх і вийшов у відкриту залу.

“Затримайте його!” – прокричав МакГіл. – “І тримайте його подалі від погляду Королеви. Я не хочу, щоб його мати засмучувалась від його вигляду у день весілля своєї доньки”.

“Так, мій сер”, – відповіли вони, закриваючи двері, і поспішили наздоганяти його.

МакГіл сидів з червоним обличчям, важко дихаючи, намагаючись заспокоїтися. У тисячний раз він запитував, що ж він такого зробив, чим заслужив таку дитину.

Він знов подивився на дітей, що залишилися. Вони, четверо, подивились на нього, очікуючи у рясній тиші. МакГіл зробив глибокий вдих, намагаючись сконцентруватися.

“Залишилося двоє з вас”, – продовжив він. – “І з цих двох я обрав наступника”.

МакГіл повернувся до своєї доньки.

“Гвендолін, це будеш ти”.

У кімнаті здійнявся гомін. Усі його діти були шоковані, насамперед Гвендолін.

“Ви все правильно сказали, Батьку?” – спитав Гарет. – “Ви сказали Гвендолін?”

“Батьку, це велика честь для мене”, – сказала Гвендолін. – “Але я не можу прийняти це. Я жінка”.

“Справді, жінка ніколи ще не сиділа на троні МакГілів. Але я вирішив, що настав час змінити традицію. Гвендолін, в тебе найкращі розум та дух, які я коли-небудь зустрічав у молодій жінки. Так, ти молода, але, дасть Бог, я не помру найближчим часом. І коли прийде час, ти будеш достатньо мудрою, щоб правити. Королівство буде твоє”.

“Але Батьку!” – закричав Гарет зі збілим обличчям. – “Я найстарший законний син! Завжди, протягом усієї історії МакГілів, правління переходило до найстаршого сина!”

“Я Король”, – похмуро відповів МакГіл – “І я диктую традицію”.

“Але це не *чесно!*” – благав Гарет нюнявим голосом. – “Я маю бути Королем. Не моя сестра. Не жінка!”

“Притримай язика, хлопче!” – люто прокричав МакГіл. – “Ти збираєшся поставити під сумнів моє рішення?”

“Ви віддали перевагу жінці переді мною? Це ваша думка про мене?”

“Я прийняв своє рішення”, – сказав МакГіл. – “Ти поважатимеш його, і слухняно виконуватимеш, як і всі інші піддані мого королівства. Тепер, ви усі можете покинути мене”.

Його діти швидко схиляли голови і поспішили покинути кімнату.

Але Гарет зупинився у дверях, не наважуючись піти.

Він озирнувся і подивився в очі батьку.

МакГіл міг бачити розпач на його обличчі. Очевидно, він очікував, що сьогодні він стане спадкоємцем. Ба більше: він бажав цього. Відчайдушно. Що анітрохи не дивувало МакГіла, і що послугувало головною причиною, чому він не зробив цього.

“Чому ви ненавидите мене, Батьку?” – спитав він.

“Я не ненавиджу тебе. Я просто не вважаю, що ти підходиш, щоб правити моїм королівством”.

“Чому це?” – наполягав Гарет.

“Тому що це – саме те, чого ти хочеш”.

Обличчя Гарета забагряніло. Ясно, МакГіл вказав йому на його справжній характер. МакГіл дивився у очі сина, і бачив, що вони палають ненавистю до нього. Він ніколи не думав, що це можливо.

Не кажучи більше ні слова, Гарет вилетів з кімнати, грюкнувши дверима.

МакГіл здригнувся від розкотистого відлуння. Він згадав погляд сина і відчув його ненависть дуже глибоко. Навіть глибше, ніж ненависть, яку він бачив в очах ворогів. У той момент, він подумав про Аргона, про його слова, що небезпека поруч.

Чи може вона бути настільки близькою?

Розділ шостий

Тор щодуху побіг через величезне поле арени. За спиною він чув кроки Королівських стражів, які були зовсім близько. Вони гналися за хлопцем по гарячому і брудному полю, проклинаючи на ходу. Попереду Тор бачив членів Легіону і новобранців – десятки молодих людей, таких же, як він, тільки старших і дужчих. Вони тренувалися і піддавалися перевірці в різних уміннях: деякі кидали списи, інші метали дротики, а хтось практикував техніку бою на мечях. Вони цілилися у віддалені мішені, і рідко хто не потрапляв. Це були його суперники, і вони здавалися грізними.

Серед них були дюжини справжніх лицарів, членів Срібла, які стояли в широкому півколі, спостерігаючи за подіями. Вони вирішували, кого залишити, а кого відправити додому.

Тор знав, що повинен довести, на що він здатний, він повинен справити враження на цих людей. За мить стражники можуть схопити його, і якщо у нього є хоч якийсь шанс справити враження, то він повинен зробити це зараз. Тільки як? Він квапливо міркував, біжучи через двір, повний рішучості не звертати.

Присутні на полі стали помічати, що щось відбувається. Деякі новобранці перестали змагатися і обернулися. Те саме зробили і деякі лицарі. За мить, Тор вже заволодів увагою всіх. Вони виглядали розгубленими. Тор розумів, що вони задавалися питанням, хто ця людина, що мчить через поле, яку переслідують три королівських стражника. Не так він хотів справити на них враження. Все своє життя він по-іншому уявляв свій вступ до Легіону.

Поки Тор біг, думаючи про те, що ж вчинити, все було вирішено за нього. Один міцний хлопець, новобранець, вирішив виділитися з натовпу, зупинивши Тора. Високий, м'язистий, удвічі більший за Тора, він підняв свій дерев'яний меч, щоб перегородити Торові шлях. Тор розумів, що хлопець хотів завдати удару і збити його з ніг, щоб виставити його на посміховисько перед іншими. Таким чином він хотів отримати перевагу перед іншими новобранцями.

Це розлютило Тора. У нього не було жодних рахунків з цим хлопцем, і йому це було абсолютно ні до чого. Але хлопець хотів зупинити його тільки для того, щоб виділитися на тлі інших.

Коли Тор підбіг ближче, він насилу повірив своїм очам – хлопець був величезний. Він навис над Тором, насуплений, локони густого чорного волосся закривали його чоло. Ніколи ще Тор не бачив таку величезну квадратну щелепу. Він не знав як йому вдасться прорватися повз цього здорованя.

Новобранець атакував його своїм дерев'яним мечем, і Тор знав, що якщо він не відреагує швидко, той зіб'є його з ніг.

Спрацювали рефлекси Тора. Він інстинктивно вийняв свою пращу, відхилився назад і метнув камінь в руку нападника. Камінь влучив у мішень і вибив меч з рук новобранця так легко, немов хлопець сам його випустив. Той закричав, схопившись за руку.

Тор не втрачав часу. Він атакував, скориставшись моментом. Підстрибнувши, він ударив хлопця ногою і уперся двома ногами в його груди. Але новобранець був такий міцний, що Тору здалося, наче він штовхнув дуб. Хлопець відсахнувся всього лише на кілька дюймів, коли Тор застиг, як вкопаний і впав до його ніг.

“Це ні до чого хорошого не приведе”, – подумав Тор, коли він впав на землю з глухим стуком. У вухах дзвеніло.

Тор спробував підвестись на ноги, але здоровань випередив його. Він нахилився, схопив Тора за спину і кинув його обличчям в багнюку.

Натовп хлопців швидко зібрався навколо них, підбадьорюючи їх гучними вигуками. При-
нижений Тор почервонів.

Він розвернувся, щоб піднятися, але хлопець був занадто швидкий. Він уже був зверху, притискаючи його до землі. Не встиг Тор нічого зрозуміти, як між ними розгорівся поєдинок. Новобранець був неймовірно важкий.

Тор чув приглушені крики інших юнаків, коли вони утворили коло, кричали і жадали крові. Хлопець кинув на Тора грізний погляд. Він своїми великими пальцями потягнувся до очей Тора. Тор не міг повірити в те, що відбувається – здавалося, цей бугай насправді хотів заподіяти йому шкоду. Невже він справді хоче отримати перевагу таким низьким способом?

В останню секунду Тор повернув голову у бік, і руки новобранця пролетіли повз, потрапивши в бруд. Тор скористався цим шансом, щоб виборсатись з-під здорованя.

Він піднявся на ноги і зустрівся поглядом з новобранцем, який теж до того моменту встав. Хлопець замахувався, щоб вдарити Тора по обличчю, але він в останню секунду ухилився. Тор збагнув, що якби кулак цього бугая вдарив його, то напевно зламав би йому щелепу. Тор підняв руку і вдарив його в живіт, але це не подіяло – це було те саме, що вдарити дерево.

До того, як Тор встиг зробити щось ще, противник ударив його ліктем в обличчя.

Тор відсахнувся, захитавшись від удару. Йому здалося, що по ньому вдарили молотком, а в його вухах пролунав дзвін.

У той час як Тор відступив, намагаючись віддихатись, новобранець знову атакував його і сильно вдарив у груди. Тор відлетів назад, впавши на спину. Пролунали схвальні вигуки інших хлопців.

Відчуваючи запаморочення, Тор спробував підвестися, але здоровань напав на нього у черговий раз, замахнувся і знову вдарив його в обличчя, поваливши Тора на спину. Удар був сильним.

Тор лежав на спині, слухаючи приглушені заохочувальні крики присутніх, відчуваючи солоний смак крові, що бігла з носа і з рани на обличчі. Він застогнав від болю. Тор підняв очі вгору і побачив, що здоровань розвернувся і попрямував до своїх друзів, вже святкуючи свою перемогу.

Тор хотів здатися. Цей хлопець був кременезний, боротися з ним було марно. І він не хотів зазнати ще більшої поразки. Але щось всередині спонукало його не відступати. Він не міг програти. Тільки не перед усіма цими людьми.

Не здавайся. Піднімайся. Вставай!

Якимось чином Тору вдалося зібратися з силами. Застогнавши, він перевернувся і став рачки, після чого повільно підвівся на ноги. Він повернувся обличчям до новобранця. З його рани текла кров, очі опухли, йому важко було бачити, складно було дихати, але він підняв свої кулаки.

Здоровань обернувся і витріщився на Тора. Він з подивом похитав головою.

“Тобі слід було б залишитися лежати, хлопчику”, – пригрозив він, знову наближаючись до Тора.

“ДОСИТЬ!” – пролунав голос. – “Елден, назад!”

Зненацька з’явився лицар і став між ними. Він витягнув вперед руку, не дозволяючи Елдену підійти ближче до Тора. Натовп стих, коли всі новобранці побачили лицаря. Було зрозуміло, що до цієї людини слід ставитися з повагою.

Тор підняв очі і з трепетом подивився на лицаря. Йому було трохи за двадцять – високий, широкоплечий, з квадратною щелепою, з каштановим доглянутим волоссям. Він відразу ж сподобався Тору. Його першокласні обладунки, кольчуга з полірованого срібла, були прикрашені королівськими атрибутами: соколом – емблемою роду МакГілів. В горлі у Тора пересохло – він стояв перед членом королівської родини. Він не вірив своїм очам.

“Поясніть, юначе”, – звернувся він до Тора. – “Чому Ви увірвалися на нашу арену без запрошення?”

Тор не встиг відповісти, як раптом прибігли три члени королівської варти. Головний охоронець став, важко дихаючи, і вказав на Тора.

“Він не підкорився нашим наказам!” – закричав він. – “Я збираюся закувати його в кайдани й кинути до королівської темниці!”

“Але ж я не зробив нічого поганого!” – запротестував Тор.

“Невже?” – обурився охоронець. – “А як щодо того, що ти проник у власність Короля без запрошення?”

“Я всього лише хотів отримати шанс!” – крикнув Тор, обернувшись і благаючи лицаря, члена королівської сім’ї, який стояв перед ним. – “Я лише хотів отримати шанс, щоб вступити в Легіон!”

“Цей тренувальний майданчик тільки для запрошених, юначе”, – почувся хрипкий голос.

У коло зайшов воїн років п’ятдесяти, широкий і кремезний, з лисою головою, з короткою бородою і зі шрамом на носі. Він виглядав так, наче все своє життя був професійним солдатом – це було видно і за відзнаками на його обладунках, золотій шпильці на грудях. Він був схожий на командувача. Серце Тора прискорено забилося при його появі. Це був генерал.

“Мене не запросили, сер”, – сказав Тор. – “Це правда. Але все своє життя я мріяв бути тут. Все, чого я хочу – це шанс показати вам, що я вмію. Я нічим не гірше всіх цих новобранців. Дайте мені всього один шанс, щоб довести це. Будь ласка. Я завжди мріяв про вступ до Легіону”.

“Це поле битви не для мрійників, юначе”, – відповів той же хрипкий голос. – “Він для бійців. У наших правилах немає винятків – рекрутів обирають”.

Генерал кивнув і королівська варта підійшла до Тора з кайданами.

Але несподівано лицар, член королівської сім’ї, вийшов вперед і виставив долоню, зупиняючи охоронців.

“Можливо, на честь сьогоднішньої події, можна зробити виняток”, – запропонував він.

Варта з жахом подивилася на нього, явно бажаючи заперечити. Та все ж, вони змушені були прикусити язика в знак поваги до члена королівської родини.

“Я захоплююся твоєю хоробрістю, хлопче”, – продовжував лицар. – “Перш ніж проганяти тебе, я хотів би подивитися, що ти вмієш”.

“Але, Кендрику, у нас є правила”, – сказав явно незадоволений генерал.

“Королівська родина диктує правила”, – суворо відповів Кендрик. – “А Легіон підпорядковується королівській сім’ї”.

“Ми підкоряємося твоєму батькові, Королю, а не тобі”, – заперечив генерал не менш зухвало.

Це було справжнє протистояння. У повітрі повисло напруження. Тор насилу вірив в те, що саме він став причиною цього.

“Я знаю свого батька і знаю, чого б він хотів. Він би побажав дати цьому хлопцю шанс. Саме це ми і зробимо”.

Через кілька напружених хвилин генерал, нарешті, відступив.

Кендрик повернувся до Тора – його очі, карі і напружені, дивилися на нього. Це був не тільки принц, але й воїн.

“Я дам тобі один шанс”, – сказав він. – “Давай подивимося, чи зможеш ти потрапити в мішень”.

Він жестом вказав на стіг сіна на іншому кінці поля, з маленькою червоною плямою в центрі. З сіна стирчало кілька списів, але жоден з них не потрапив у яблучко.

“Якщо ти зможеш зробити те, що не вдалося нікому з цих хлопців – якщо ти потрапиш у самісіньку ціль – тоді можеш до нас приєднатися”.

Лицар відійшов у бік, і Тор відчув, що всі погляди прикуті до нього.

Він поглянув на стійку зі списками і ретельно їх роздивився. Вони були набагато кращої якості, ніж списи, які йому доводилося бачити раніше: зроблені з міцного дуба, обтягнуті натуральною шкірою. Його серце шалено калатало, коли він зробив крок вперед, витираючи кров із носа тильною стороною долоні. Вперше в житті він так сильно нервував. Зрозуміло, що йому дали непосильне завдання. Але він мусив спробувати.

Тор нахилився і обрав спис – не надто довгий, але й не короткий. Він зважив його в своїй руці – він був важким, міцним. Не такий, якими він користувався вдома. Але, тим не менше, він підходив. Юнак відчув, що, можливо, він зможе потрапити в ціль. Зрештою, метання списа було його кращим умінням, відразу після метання каменів. Довгі дні, коли він ходив по дикій місцевості, вона дарувала йому різні мішені. Він завжди міг потрапити в ціль, навіть коли це не вдавалося зробити його братам.

Тор заплющив очі і глибоко вдихнув. Якщо він промаже, стражники схоплять його і потягнуть до в'язниці – і його шанс вступити до лав Легіону буде упущений назавжди. Від одного цього моменту залежить все, про що він коли-небудь мріяв.

Він палко молився Богу.

Не вагаючись більше ні секунди, Тор розплющив очі, зробив два кроки вперед, прогнувся назад і метнув спис.

Він затримав подих, дивлячись, як летить спис.

Будь ласка, Господи. Будь ласка.

Спис розсік мертву тишу, і Тор відчував, як сотні очей спостерігають за ним.

Йому здалося, пройшла ціла вічність, коли пролунав звук – без сумніву звук того, що спис вразив ціль. Тору навіть не потрібно було дивитися. Він знав, він був певен, що це був прекрасний постріл. Те, як спис вилетів з його руки, положення його зап'ястя підказали йому, що він потрапить у мішень.

Тор наважився подивитися і побачив, з величезним полегшенням, що він не помилився. Спис влучив в саме яблучко. Він зробив те, що іншим було не під силу.

Приголомшена тиша огорнула його. Тор відчув, що інші новобранці і лицарі – всі дивляться на нього.

Нарешті Кендрик зробив крок уперед і задоволено поплескав його по спині долонею. Він широко посміхався.

“Я мав рацію”, – сказав він. – “Ти залишишся!”

“Але, мій лорд!” – закричав королівський страж. – “Це несправедливо! Цей хлопчисько з'явився непроханим!”

“Він потрапив у мішень. Цього запрошення для мене достатньо”.

“Він набагато молодше і менше за інших. Це не загін для малюків”, – приєднався генерал.

“Я б вважав за краще мати маленького солдата, який може вразити ціль, ніж дубину, яка на це не здатна”. – відповів лицар.

“Щасливий кидок!” – закричав бугай, який бився з Тором. – “Якби у нас було більше спроб, ми б теж поцілили!”

Лицар обернувся і окинув поглядом крикливого новобранця.

“Невже?” – запитав він. – “Чи побачу я, як ти зробиш це зараз? Чи повинні ми поставити на те, що у тебе вийде?”

Схвильований хлопець засоромлено схилив голову, очевидно не бажаючи прийняти пропозицію.

“Але цей хлопчисько – незнайомиць”. – запротестував генерал. – “Ми навіть не знаємо, звідки він родом”.

“Він прийшов з низовини”, – почувся голос.

Інші обернулися, щоб подивитися, хто це сказав, але у Тора не було в цьому необхідності – він впізнав цей голос. Саме він дошкуляв Тору все його дитинство – голос його старшого брата Дрейка.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.